

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Oktober 1936

VSEBINA:

Pesem serske ljubezni. (Sv. Frančišek As., 4. okt.) — Članki: Ali je komunizem res zoper vero? (Jos. Šimenc.) — Duhovna izložba za K.A. (A. V. M.) — Kako je s popolnostjo? (Dalje. — Dr. A. Zdešar.) — Iz vsakdanjega življenja: 10. In pričeli so se izgovarjati. (J. Langetholz.) — Stoji, stoji, tam sivi samostan. (Dalje. — Popotni.) — Povest: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. — Duhovne vaje. — Dobre knjige. Prošnje in zahvale. — Odgovori. — Razno. — Odpustki. — 10 slik v bakrotisku. Na ovitku: Sv. Frančišek prejme znamenja ran. (Slika ↑ prof. Gašperja Porenta v ljubniški cerkvi.)

Cena „Bogoljuba“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Vladarji in oblastniki. | Misijonski prispevki po družinah.

Mesečni zavetnik: Sv. Terezija Avilska, devica (15.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Remigij, škof	Uničenje brezbožnosti	Ljubljana, laz.	Laško
2 Petek	Angeli varuhi	Naša mladina	Dovje	Loka pri Zid.m.
3 Sobota	Terezija D. Jez.	Pot svetega detinstva	Tomišelj	Dol pri Hrastn.
4 Nedelja	18. pob. Franč. As., sp.	Frančiškanski redovi	Ljubljana, Sp. škica	Sr. Rupert nad Laškim
5 Poned.	Placid in lov., muč.	Posvetitev naših družin	Gor. Logatec	Sr. Jodert nad Laškim
6 Torek	Brunon, spozn.	Kartuzijani. Redovni poklici	Ambrus	Razborje
7 Sreda	Kraljica Rožnovenska	Rožni venec v družinah	Bloke	Trbovlje
8 Četrtek	Brigita, vdova	Širjenje dobrega tiska	Rovte	"
9 Petek	Dionizij, škof, muč.	Naši fantje in moške	Polom	Sr. Miklavž nad Laškim
10 Sobota	Frančišek Borgija, sp.	Dijaki in visokošolci	Šmihel pri Žuž.	Sr. Marijela pri Rim. topl.
11 Nedelja	19. pob. Materin. M.	Svetost mater in hčera	Vodice	Sr. Leonard nad Laškim
12 Poned.	Maksimilijan, škof, m.	Škof in duhovniki	Sv. Gora	Širje
13 Torek	Edvard, kralj	Poslušanje besede božje	Rob	Jurklošter
14 Sreda	Kalisl. papež	Katoliška akcija pri nas	Ljublj., Mar. d.	Sv. Jurij ob Pesnici
15 Četrtek	Terezija Avilska, dev.	Karmeličanke. Kršč. popolnost	Selo, Karmel	Videm
16 Petek	Hedviga, vdova	Vdove in sirote	Bohinjska Bela	Brežice
17 Sobota	Marijela Alakok, dev.	Češčenje Srca Jezusovega	Kovor	Murska Sobota
18 Nedelja	20. pob. Misijonska	Naši misijonarji in misijonarke	Horjul	Brežice, franč.
19 Poned.	Peter Alkanl., spozn.	Izpeljava našega konkordata	Golo	Cankova
20 Torek	Janez Kancij., spozn.	Slomšekov in Baragov proces	Sv. Vid n. Cerk.	Brežice, bel. ksp.
21 Sreda	Uršula in lov., muč.	Uršulinke in njih zavodi	Ljublj., Uršul.	Oor. Lendava
22 Četrtek	Kordula, dev., muč.	Trpeči in preganjani	Škofja Loka	Rajhenburg
23 Petek	Severin, škof	Naš duhovniški naraščaj	St. Urška gora	"
24 Sobota	Rafael, nadangel	Naši izseljenci	Dol pri Ljublj.	" trap.
25 Nedelja	21. pob. Kristus Kralj	Zmaga katolištva v javnosti	Sp. Brnik	Rajhenburg, trap.
26 Poned.	Evharist, papež, muč.,	Zadeve sv. očeta	Jezersko, Sr. Andrej	Sevnica
27 Torek	Frumencij, škof	Duhovne vaje in misijoni	Ig	Oor. Petrovci
28 Sreda	Simon in Juda, ap.	Uradniki in vojak	Črnuče	Pišce
29 Četrtek	Narcis, škof; Ida	Mlačne družine	Rudnik	Kančovci
30 Petek	Alfonz Rodr., spozn.	Uslužbeni in uslužbenke	Lom	Bizeljsko
31 Sobota	† Volbenk, škof	Umirajoči. Ta mesec umrli	Radovljica	Dobova

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šč.-primarij kirurg, otd. v p.
Ordinira: 11.—1.

Dobre in zdrave mladenke iz Julijske Vene-
cije, ki imajo pravi poklic za redovno življenje in
so pripravljene iz ljubezni do Boga žrtvovati se v
službi bolnikov, siromakov in v vzgoji mladine, kot
sestre usmiljenke — ali bi morda čutile poklic za
misijone v Južni Ameriki, se lahko obrnejo za na-
tančneje podatke na naslov: Noviziato delle Suore
Carita. Fiume, Salita N. Prandi 15.

Pesem serafinske ljubezni

Sv. Frančišek Asiški: 4. oktobra.

*Frančišek hiti
na sveto goró;
na góri stoji
povišani križ;
na križu visi
usmiljeni Bog.*

*Asiško poljé
zori pod goró;
nad poljem visi
asiško nebo;
z neba se smehlja
nebeško oko.*

*Vse klasje s poljá
pozvanja pozdrav;
vse zvezde z neba
oznanjajo mir;
prijatelja dva
zedinil je križ.*

*Frančišek je križ
v ljubezni objel,
in s križa Gospod
desnico je snel.*

*Sprejem in objem
dveh src se je vnel:*

*»Izpolnil se je
najlepši mi sèn:
da v tebe, Gospod,
sem ves spremenjen;
ne dih, ne utrip
ni moj več noben.*

*Železo stopi
v ognjeni se žar,
ko v ognju zgori.
In hipoma v luč
se zrak spremeni,
ko dvigne se dan.*

*Vsa moja pomlad
le tebi cvete;
vsak moj se spomin
le v tebi spočne:
Ti Bog si moj
in moje vse!*

*Če morda norim,
ti um si mi vzeli;
če prav govorim,
vse tvoj je navdih.*

*Jaz več ne živim —
ti v meni živiš!«*

S. S.

Ali je komunizem res proti veri?

Dokazovati, da je komunizem odločen sovražnik vsake vere, se pravi vodo v Savo nositi. Ker pa oznanjevalci komunizma v krajih, kjer je ljudstvo še zelo verno, nastopajo oprezno in ne udarijo takoj na protiverske strune, so marsikateri delavci in kmetje še danes tako preprosti, da ne vidijo v tem socialnem (družabnem) nauku nič veri sovražnega. Zato je prav, da natočimo pristnega vina in izpregovorimo jasno, neizpodbitno besedo. Neizpodbitno zato, ker hočemo povedati predvsem, kaj o veri mislijo in izpovedujejo preroki boljševizma, očetje in najgorečnejši oznanjevalci komunizma.

Oče komunističnega nauka, Karel Marks je zapisal znane, v Rusiji tolikrat ponavljane besede: »Vera je opij ljudstva.« Kako je to razumeti? Opij vzame človeku delovno moč in ga ponese v domišljjski svet, kjer se zabava z dozdavnim in trenutnim veseljem, iz katerega se vrne še bolj izmučen. Vera v Boga (religija) — tako zatrjujejo voditelji komunizma — učinkuje enako. Človek bi hotel na tem svetu razviti svoje sile in utešiti želje ter tako doseči srečo, vera pa mu to prepreči, češ, da naj čaka boljšega življenja na onem svetu.

V »Proletarcu« št. 45, 13. maja 1909, je zapisal Ljening, prvi graditelj boljševiške komunistične stavbe: »Vera je opij za ljudstvo; ta Marksov izrek tvori ogelni kamen vsakršne marksistične zamisli v verskih rečeh. Vere, sodobne Cerkve, vsakovrstna verska združenja ima marksizem (Marksov komunizem, kratko: komunizem) vedno za nositelje meščanskega nazadnjaštva.«

Vsak današnji komunist mora trdno, neomahljivo verovati to, kar sta učila Marks in Ljening. Mora torej nujno biti proti veri, pa ne samo proti nekaterim verskim naukom, ampak proti veri sploh, proti kakršnikoli veri!

O Ljeningovem prepričanju v tej stvari ni najmanjšega dvoma. Saj je že l. 1909 v istem časopisu zaklical: »Treba, da se borimo zoper vero. To je abeceda vsakršnega materializma (materializem = nauk, da je vse samo snov, duha pa da ni), torej tudi marksizma. Toda marksizem se ne zadovoljuje z abecedo. Gre dalje in pravi: Zoper vero se treba znati boriti.«

Zopet drugič: »Marksizem je materializem in kot tak je veri neizprosno sovražen.«

Pomislite: Ni sovražen zato, ker se delavcu godi krivica, ampak zato, ker brez vsakega dokaza trdi: Duše, Boga, drugega sveta ni; je samo to, kar se da otipati.

Boljševiški list »Brezbožnik«, 29. julija 1934, navaja te-le Ljeningove besede: »Vsaka vera je orodje za izkoriščanje, pripomoček za uspavanje delavcev. Zato smo zoper vse vere.«

»Brezbožnik«, septembra 1935, pa ima tale izrek svojega velikega preroka: »Milijon umazanij, grehov, nasilstev in telesnih okuženj pomeni mnogo manjšo nevarnost nego najnatančnejši, najduhovnejši in najčistejši pojem o Bogu.«

Satanskega sovraštva do vere sploh ni mogoče bolj odkrito izpovedati kakor z navedenimi besedami! Tako zdaj lahko še bolj razumemo, zakaj je dejal ob drugi priliki: »Zadaj za vsako Kristusovo ikono (sveto podobo), za vsako Budovo podobo ne vidimo drugega kot sirovo prikazen kapitalizma.«

Kako dobro je spoznal globokoumni ruski pisatelj Dostojevski, kaj je pravzaprav socializem, ali z drugo besedo milejši komunizem. V romanu »Bratje Karamazovi« je zapisal: »Socializem ni samo delavsko vprašanje, ali vprašanje takozvanega četrtega stanu, ampak največ ateistično (brezbožno) vprašanje, vprašanje, kako naj se sedaj vtelesi ateizem (brezboštvo), vprašanje babilonskega stolpa, ki ga grade baš brez Boga, ne zato, da bi z zemlje dosegli nebesa, ampak da bi potegnili nebesa na zemljo.« Zato doživljamo, da kadar se v kaki deželi pripravlja komunizem, bivši liberalci, svobodomiselci trumoma stopajo pod njegovo zastavo.

Luč, ki je bila postavljena na svetilnik boljševizma, Stepanov, je zapisal v knjigi »Problemi in metode« l. 1923: »Celo najbolj slepi vidijo, kako neobhodno potreben je odločen boj proti popu, pa naj se imenuje pastor, duhovnik, rabin, patriarh, mulah ali papež. Ta borba se mora nič manj besno razviti zoper Boga, pa naj se mu pravi Jehova, Jezus, Buda ali Alah.«

Moskovski ateisti so ustanovili l. 1925 Zvezo brezbožnikov. Kot uvod v prvo številko »Brezbožnika« so zapisali bogokletno: »S prestola smo pahnili zemeljske carje, zdaj bomo še nebeškega.«

Junija 1929 je imela Zveza brezbožnikov drugi kongres v Moskvi. Sklenila je odsihdob preiti v odločen napad. Zato si

je nadela ime: Zveza borbinih brezbožnikov. V prvem paragrafu svojih pravil pravi, da bo skušala »združiti ruske delavske množice za odločen trajni boj po natančnem načrtu zoper vse vere, ker so ovira pri socialistični gradbi in revolucionarni kulturi«.

Predsednik Zveze brezbožnikov, Jaroslavski-Gubelman, je brez hinavščine izjavil (»Brezbožnik«, avgust 1935): »Le površneži mislijo, da komunisti morejo biti verni ljudje.« Na sedmem kongresu sovjetov lani pa je zaklical isti Jaroslavski, eden izmed prvih činiteljev boljševizma: »Naša dežela trga vse vezi s preteklostjo, torej tudi verske. Milijoni ljudi so se že otesli tega strašnega jarma. A ne moremo se ustaviti na pol pota. Boriti se moramo, da dosežemo popoln prelom vseh delavcev s Cerkvijo in vero... Neusmiljeno bomo pogazili vse, ki nam bodo zastavili pot.«¹

Nekateri mislijo, da je ruski komunizem zadnji čas versko borbo opustil. A to je bridka zmota. Odkar navezuje ožje stike z zapadno Evropo, ki je vendar še verna, vodi verski boj bolj zvijačno in z bolj premišljeno taktiko. Saj je že Ljening opozarjal, da je pri delavskih množicah, ki so verne, treba nastopati v začetku čisto drugače kot pri tistih, ki so že ob vero. Da se ne motimo, nam neovrgljivo dokazuje izjava Scheinmana, prosvetnega pomočnika že imenovanega Jaroslavskega, ki je zapisana v »Brezbožniku« leta 1935: »Naše brezboštvo je borbeno brezboštvo in v tem se razlikuje od meščanskega (liberalnega) brezboštva. Naskakuje vse trdnjave nekdanjega sveta. Nikakor ne gre za to, da bi z duhovniki miroljubno skupaj živeli, ampak gre za neizprosni boj proti veri in za to, da zase vzgajamo delavce, kateri še slušajo Cerkev. To je naš cilj! ... Dnevno geslo je: Še več borbne duha, še več verske nestrpnosti!«

¹ »Antireligioznik« 1935, št. 2. Navedeno v knjigi »Essai d'une somme catholique contre les Sans-Dieu«, iz katere sem vzel več podatkov.

»Kipa« je prav pred kratkim ugotovila: »Res, da so bile letošnjo veliko noč v Moskvi cerkve prenapolnjene, da je morala policija delati red. Tudi ni takrat ruski tisk razvil protiverske propagande. Tudi ruske oddajne postaje so se izražale zmereno. A s tem milim ravnanjem z itak zelo majhnim preostankom vernikov hočejo le na ostali meščanski svet napraviti dober vtis.«

Dočim je bilo še leta 1923 na deželi 63% moške in 72% ženske mladine take, da je verske dolžnosti izpolnjevala, je bilo lani le 1.1% mladeničev in 12% deklet še zvestih verskim vajam. V mestu je odstotek še nižji. 46% današnjega ruskega prebivalstva obstaja iz mladostnikov, ki so se rodili po oktobrski revoluciji. Boljševiška šola jim je vero skoro popolnoma odtujila.

Kako tudi ne? Saj so »verni učitelji bedasta nesmisel«, kakor trdijo »Izvestja« 26. marca 1929.

Ali kakor je dejal Lukačevski: »Šola uresničuje protiversko vzgojo; tisk, kino, radio, slovstvo, kakor tudi sovjetska umetnost se bore zoper vero« (Novi protiverski priročnik, str. 330).

Ali tako, kakor se je brez krinke izrazil Lunačarski, komisar obče prosvete: »Krščanstvo in kristjane s o v r a ž i m. Celo najboljše izmed njih je treba imeti za naše najhujše sovražnike.«

Že star prerok socializma je bil dejal: »Krščanstvo in socializem sta kakor ogenj in voda.«

Kako upravičeno torej pravi naš vrhovni učenik na zemlji, Pij XI. v okrožnici Quadragesimo anno: »Nihče ne more biti hkrati dober katoličan in pravi socialist.«

Ne varajmo se torej in ne izgublajmo časa. Ko nas bodo z mamljivimi vabami pridobivali za komunizem, niti za trenutek ne pozabimo, da gre tu za biti in nebiti tega, kar nam je najdražji zaklad, naša sveta katoliška vera. »Kaj človeku pomaga, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.«

Jos. Šimenc.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

Telo. V prepričanju, da je neumevanje prave telesne kulture v mnogočem krivo raznih dušnih in telesnih zablod in nesreč in bolezni, teh še največ, se bomo danes pomudili samo pri tem predmetu.

Telesna kultura! Veliko je na tem pravilnega, zdravega in dobrega. Velikokrat pa je v tem tudi dokaj enostranskega, pretiranega in čezmerne. Prava telesna izobrazba mora biti vedno obenem

tudi duhovna prosveta. Kaj moreš storiti dobrega telesu, da ne bi bila tega v nečem deležna tudi duša? Kdaj se duša koplje v veselju, da ne bi tega razodeval tudi obraz in kdaj se koplje telo v sončni luči, da ne bi za to vedela tudi duša? »Svetilka tvojega telesa je tvoje oko (tvoja duša). Kadar je tvoje oko zdravo, bo vse tvoje telo svetlo, če pa je pokvarjeno, bo tudi tvoje telo v temi. Glej torej, da luč, ki je v tebi, ne bo tema!« (Lk 11, 34.)

Napačno gledanje na življenje in svet razločuje in premišljuje dušo in telo brez potrebne in naravne medsebojne zveze. Mnogi precenjujejo telo, ker pozabijo na vrednost duše; prav tako mnogi podcenjujejo telo, ker se boje, da ne bi bilo, kar dajo telesu, duši v izgubo. Ne prvi, ne drugi se ne ravna po volji Stvarnikov, ki je ustvaril dušo in telo kot enoto in celoto v človeškem bitju.

Ne malokateri mislijo, da ni taka škoda in izguba, če se precenjuje ali podcenjuje telo. Toda kjerkoli in kadarkoli se svojevoljno moti Stvarnikov red, se obenem ruši tudi človekov mir in blagor. Po božji volji je vsakemu človeku določena mera dušnih in telesnih moči; to vse pa slehernemu v posvečenje in zveličanje, če sam hoče. To pa zares hoče le tisti, kdor v lepi harmoniji razvija svoje dušne in telesne moči.

Telo ima gotovo dela in opravila, po katerih je določen njegov lastni pomen in namen. Vendar telo ne more in ne sme biti vladar in krmar človeškega življenja. Telo je čolnič, ki je v lasti in oblasti spretne in previdne roke, ki je višja moč, ki je duša. Prav je, da človek svoje telo utrjuje in krepi, da duša z večjim in lažjim uspehom jadra in krmari preko valov življenja. Ali se to utrjevanje zares pravilno vrši? Poglejmo, kaj nam o tem pokažejo telesne vaje?

Sonce, zrak, voda in gibanje, to so reči, ki morejo dobro storiti zlasti njim, ki bivajo v zatohlih ulicah in stanovanjih. Zalibog se te naravne dobrote mnogim, ki se sončijo in kopljejo ob vodah in jezerih, v zdraviliščih in letoviščih, ne obrnejo v dobro. Ne glede na to, da pretirano sončenje in kopanje telesu ne koristi, so nam skupna ali družinska kopališča v duhovnem pogledu škodljiva in zato nepriporočljiva. Marsikatero dekle, ki si je želelo zdravja in zadovoljstva, se je razočarano vrnilo in za vselej obrnilo od takih zabavališč.

Nekaj podobnega moremo reči tudi o telovadbi. Pri tem navajamo sodbo ustanovitelja sodobnih olimpijskih iger Pierra de Conbertina: »Ali more sport moderno dekliško mladino нравstveno povišati? Mi-slim, da ne. Pravilne in pametne telesne vaje so sicer izvrstne za mlade deklice kakor za odraslo ženstvo, vendar napenjanje in skazovanje telesnih moči se ženi ne spodobi. Tak razmah more žena doseči le na škodo svojega dušnega in telesnega stanja. Seveda je junaštvo tudi za ženstvo občudovanja vreden smoter, vendar pa v junaštvu svoje vrste; Ivana Orleanska ni bila atletinja, kakor se sanja nekaterim literatom. Kar zadeva tekme, postane stvar prezirljiva, kakor hitro sodeluje ženstvo. Dosedanje skušnje nasprotujejo vsem javnim ženskim tekmovalnim prireditvam.«

Le zdrav in pameten sport more imeti dobre uspehe in posledice. Paziti mora na tri reči. Prvič: Telovadba in sport se ne smeta goditi, recimo krepkeje, uganjati iz kakšnega nerednega in nelepega nagiba; drugič: vsaka čezmernost naj izostane; tretjič: javni nastop ne sme biti drugim v spotiko. Kdor se ogne teh treh čeri, more biti zagotovljen, da je njegova telesna kultura tudi za dušo neškodljiva.

To, kar je pri telesnih vajah dobro in pametno, bi hoteli pohvaliti z imenom »Kultura telesa«; ono pa, kar je temu nasprotno, bi mogli označiti in pograjati z nazivom »Telesni kult«. Kdor uganja telesni kult, zanj je telo prvo in zadnje, najvišje in vse. Tako gledanje in ravnanje pa telo le ponižuje, zakaj vrednost in plemstvo telesa raste in ostaneta le v zvezi z dušo. Kakšen pomen ima telo šele v krščanstvu!

Kristjani, zlasti katoličani, smo dolžni, da svojemu telesu zaradi njegove soudeležbe pri duhovnem življenju posvečujemo visoko pozornost. Zdravje, moč in odpor-nost so telesne dote, s katerimi se more ponašati in dvigati ter posvečevati tudi duša. Da, tudi telesno lepoto si smemo in moremo zaželeli, ohraniti in pospeševati na pravilen in pameten način. Ali ni vsa lepota odsev božjega veličastva? Le pozabiti ne smemo, da telo ni prvo in zadnje, kar bi bilo vredno naših del, naporov in skrbi. »Odkupljeni ste za visoko ceno, zato poveljajte Boga v svojih telesih!« nas opominja apostol narodov, sveti Pavel.

(Še pride.)

A. V. M.

Kako je s popolnostjo?

(Dalje.)

d) Neprimerno bolj kot po izpolnjevanju naravne postave, kot po naravnih krepostih pa je človek božja podoba po posvečujoči milosti, po nadnaravnih krepostih in darovih Sv. Duha; s temi božjimi dobrinami je bil človek okrašen že v raju takoj ob svojem ustvarjenju in to podobnost z Bogom naj bi človek ohranil v sebi vse svoje žive dni. To nam izpričuje n. pr. sv. apostol Pavel, ko piše (Kol 3, 10): »Oblekli ste novega človeka, ki se obnavlja... po podobi njega, ki ga je ustvaril«; t. j. po posvečujoči milosti, s katero je bil Bog okrasil prvega človeka, si bil, o človek, podoba božja; z odpadom od Boga v raju si izgubil to božjo podobo — krst in krščanstvo pa ti zdaj vrača to podobo, tako da si zdaj po krstu nov človek in da se v tebi obnavlja ta podoba božja po posvečujoči milosti, ki si jo nosil v sebi že tedaj ob stvarjenju.

Ta bogopodobnost gre tako globoko v človeško dušo, da jo skozi in skozi prešinja ter jo dviga do tako visokega dostojanstva, da pravi sv. Janez (1 Jan. 3, 1—2): »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.« Kako otroci božji? Ne tako, kakor da bi nas bil Bog samo nekako po zunanje posinovil, ampak, da nas je tudi po notranje prenovil in preporodil, tako da je naša duša — če govorimo po človeško — Bogu nekako tako podobna, kakor se včasih na otrokovem vidijo poteze očetovega obraza, da pravimo: »Poglej no, ves oče gleda iz njega!« Sv. Peter pové še bolj natančno, da postanemo po posvečujoči milosti naravnost »deležni božje narave« (2 Pet 1, 4), t. j. na čudovit način, ki ga zdaj še ne moremo razumeti, se po božji milosti Bog združi z nami, tako da naša duša vsa sije v božji lepoti in božjih popolnostih. Ta bogopodobnost, pravi neki pisatelj, presega daleč vsako naravno podobnost z Bogom (po umu in svobodni volji), ki je vtisnjena človeškim dušam in angelom. Zato je v duši, ki jo krasí posvečujoča milost božja, čudovita lepota; v njej namreč odseva božja svetlost in slava, kakor sije in se iskri od sončne luči kroglica iz najčistejšega kristala. Med (človekovimi) zmožnostmi vlada najpopolnejša skladnost (harmonija), ker so nižje zmožnosti podrejene volji, um in volja pa Bogu... Ne uničujmo torej te božje podobe s smrtnim grehom, marveč jo izpopolnimo s krepostnimi dejanji, kakor nas opominja sv. Ambrozij: »Slika si torej, o človek, in sicer slika slikana od Gospoda, tvojega Boga. Dobrega umetnika in slikarja imaš. Ne uničuj te

lepe slike, ki ji daje sijaj ne kako rdečilo, ampak resnica; umetnina, ki ni iz voska (kakor so bili za sv. Ambrozija po hišah kipi kakih prednikov itd.), ampak iz milosti.«

Tako lepo pove tudi sv. Jeronim isto resnico: »Z milostjo Sv. Duha prejememo podobo in sličnost, po kateri smo bili v začetku ustvarjeni.« Prav tako njegov sodobnik sv. Avgustin: »To dela (v nas) Duh milosti, da zopet upodablja v nas božjo podobo, po kateri smo bili narejeni tedaj, ko smo (ob rojstvu) prejeli (človeško) naravo.«

Kakor danes molimo in prosimo, da bi se upodobili po Jezusovem Srcu, prav tako pogosto so v prvih krščanskih stoletjih opozarjali cerkveni pisatelji prve kristjane na podobo božjo, ki je v nas po posvečujoči milosti, jih opozarjali na visoko dostojanstvo, ki ga imajo zavoljo te podobnosti z Bogom in jih opominjali, naj bogopodobnost čuječe ohranijo.

Po tem notranjem prenovljenju in prerodenju, ki se izvrši nad teboj in v tebi s posvečujočo milostjo, postaneš posinovljen otrok božji. In ne samo to — tedaj postaneš obenem tudi dedič nebeškega kraljestva. Sv. Tomaž Akvinčan pravi tako jedrnat: »Človeka, ki je postal deležen božje narave (po posvečujoči milosti), Bog posinovi, tako da ima pravico do dediščine (nebeškega kraljestva) po pravu posinovljenja.«

In tudi to še ni vse — človek postane tedaj tudi bivališče Sv. Duha. Če veš to, boš tudi vedel, kaj je prav za prav kristjan, t. j. pravi kristjan, tak, kakor ga Bog hoče imeti, človek v božji milosti. Včasih smo brali v ljudskošolskih »berilih«, da je človek iz duše in telesa. Sv. očetje pa in pisatelji prvih krščanskih stoletij so na vprašanje, kaj je kristjan, takole odgovarjali: »Kristjan je človek, ki sestoji iz duše, telesa in — Sv. Duha.« — Ali se more še lepše povedati! — Velikokrat se bere, kako se v božjem stvarstvu stopnjujejo popolnosti vseh stvari: mrtvi kamen (kristal) — živa rastlina — čuteča žival — umni človek, ki po svojem telesu sicer pripada zemlji, po duši pa je že bolj v sorodu z angeli v nebesih ter je tako oni zlati obroček, ki veže nebo in zemljo. Zdaj pa vidiš, da je med naravnim človekom, ki ne bi bil v milosti božji, in med angeli še ena stopnja: vmes je namreč še človek kristjan, človek v posvečujoči milosti božji, bivališče Sv. Duha, otrok božji že tu na zemlji in zakoniti dedič nebeškega kraljestva.

In še več: kjer je Sv. Duh, tam sta tudi obe drugi osebi sv. Trojice, Oče in Sin. In res — kaj pravi sam naš božji Zveličar? »Ako me kdo ljubi... ga bo ljubil moj Oče in bova k njemu prišla in pri njem prebivala« (Jan 14, 23). Posebno globoko vtisnjena je bila ta resnica v kristjanih grške cerkve v prvih stoletjih krščanstva; njih cerkveni pisatelji in cerkveni učenci so pri božji milosti najbolj naglašali to: »Tempelj Sv. Duha, bivališče same presv. Trojice, če smo v prijateljstvu z Bogom.«

e) Ali, pojdimo še više! Sv. pismo pravi na že omenjenem mestu (1 Jan 3, 1): »Zdaj smo otroci božji, in se še ni pokazalo, kaj bomo. Vemo, da bomo, ko se prikaže (Jezus na šodni dan), njemu (Bogu) podobni, ker ga bomo gledali, kakršen je.« Predolgo bi bilo, če bi hotel zdaj tu v »Bogoljubu« tole razlagati: to so stvari, ki se na kratko ne dajo dovolj razložiti — so pregloboke za to. Samo toliko rečem: pri Njem, v večnem življenju, ko bomo prišli »v veselje Gospodovo«, bo našo pamet in našo voljo prešinjala neko čudovito spoznanje in neka čudovita ljubezen, ki se imenuje »luč nebeške slave«. To čudovito božje spoznanje in ta božja ljubezen sta že tu na zemlji kot seme položena v posvečujočo milost, tako da imamo v tej milosti in v tem božjem semenu že na zemlji nekaj z a č e t e k večnega življenja v sebi, ali šele v nebesih se bo to božje seme razvilo v že imenovano »luč nebeške slave«. Ta luč nam bo dala, da bomo gledali Boga »iz obličja v obličje«. Njega, ki je neustvarjena Resnica, Dobrota, Lepota, Ljubezen, Njega, ki je vsestransko in neskončno popoln. Tedaj boš v Bogu spoznal vso resnico, vse skrivnosti. Od te luči boš sam sijal kot sonce v nebeški vsepopolni lepoti. Od tega spoznanja bo tvoja ljubezen do Boga še vse drugačna, kot je mogla biti tu na zemlji: vsa nebeška. Tedaj bo v tebi vse popolno. Tedaj pa tudi ne bo kottička v tvoji duši, nobenega vlakena tvojega srca, ki ga ne bi navdajala neizmerna blaženost — ob Bogu, ob lastni vsestranski usovernosti, ob nebeški družbi in sploh ob vsem, kar je v nebesih. Tedaj bomo na najpopolnejši način Njemu podobni, »ker ga bomo gledali, kakršen je«.

In to si ti, in tak boš ti, pa bodi, kdor hočeš, če si le in ostaneš v stanu posvečujoče milosti. »Umazan kmet« si, kakor že zmerja včasih kak frakar — hlapec si, ki imaš duh po gnoju — dekla si, s katero bi najrajši vsi pometali — bolan si in ves nakazan, pohabljen si, da te je samega sebe sram in groza — revež si, od vsega sveta pozabljen, preganjan, zaničevan, zavržen, navajen brc kakor fiakerski konj biča — nič ne maraj, glavo pokonci! —

če si v božji milosti, se z angeli kosaš v lepoti in dostojanstvu. — In ti, kulturni delavec, bistroumni in pronicavi intelektualac, veleučeni g. profesor, ti slavni pisatelj, pesnik, umetnik — po Nemškem, po treh Amerikah itd., se razume — kaj je vse, kar znaš, delaš in »ustvarjaš«, v primeri s to pravkar opisano bogopodobnostjo? Gotovo — lepi, zlati talenti, ako jih imaš; ali vendar vse skupaj — samo na sebi — zgolj naravna dota, košček z e m l j e! Bogopodobnost po posvečujoči milosti pa je tako visoko nad temi zgolj naravnimi popolnostmi, kakor je visoko nebo nad zemljo in potem še in še in neskončno višje. Gotovo, čudovito poslanstvo ima tak človek od Boga, če je sam v stanu posvečujoče milosti, okrašen s krščanskimi krepostmi ter darovi Sv. Duha, in če svoje darove in svoje delovanje nanaša in naravnava na Boga, če dela vse v čast božjo in zveličanje duš. Brez te naravnave pa — kaj je vse to zgolj naravno bogastvo v primeri z nadnaravno bogopodobnostjo? Ves idealni polet takega naravnega človeškega duha, vzporejen s to bogopodobnostjo, je le vzlet okorne kokoši, ki se požene kvečjemu čez kak plot. Kako nizek je nebosklon, kako majhno kraljestvo idej, ki so vzete iz zgolj naravnega reda! V potu svojega obraza se tak trudi in trudi, ustvariti kako učeno delo, kako umetnino — za ceno človeške slave in hvale, »za perišče ječmena« (»propter pugillum hordei«, pravi prerok Ezechiel), med tem pa drugače majhni in nizki ustvarjajo iz svoje duše in v svoji duši z božjo milostjo in svojim prizadevanjem nebeške, božje umotvore! In to so ž i v i umotvori, ki bodo živeli na vekomaj. V bogato opremljenih knjižnicah, v okusno urejenih galerijah so razstavljeni dela učenjakov in umetnikov, dokler jih ne bo razjedel in uničil čas — nebeški umotvori, žive umetnine Sv. Duha pa bodo krasile na veke nebeške dvore.

Avrelij Avguštín — kristjani mu pravimo sv. Avguštín — je bil tak veleum, da ne vem, ali je od Adama pa do danes poleg Grka Aristotela in sv. Tomaža Akvinčana živel še kak četrti človek, ki bi mu bil po jasnosti in bistrini duha enak in podoben. Dolgo pa je bil velik samo v naravnem redu, po človeški učenosti in za pozemeljske stvari, v nadnaravnem redu pa je bil še manj kot nič: bil je mrtev, ker je živel brez prave vere in v grehih. Ko je pa slišal — v gornjeitalškem Milanu je bilo — o življenju sv. Antona Pušč. in o kristjanin, ki so po branju njegovega življenjepisa zapuščali svet in se posvečevali samo rasti v krščanskem življenju, ga je novica o tem doslednem krščanskem življenju grozno pretresla. Ves iz sebe je svojemu prijatelju Alipiju bolj zakričal kakor rekel: »Si slišal? Kaj

to pomeni? Neuki vstajajo in si ote-
majo nebesa, midva pa se z vso svojo
znanostjo, glej, valjava po mesu in krvi» (Iz-
povedi 8, 8). Kmalu nato se je dal krstiti in
kakor je bil prej velik samo po naravni bi-
strosti in izobrazbi duha, tako je bil zdaj vel-
lik — in še neizmerno večji kot kdaj prej —
po milosti, ljubezni in svetosti ter po čudo-
viti bistrosti, s katero je spoznaval in učil
stvari, ki se tičejo Boga in sv. božje vere.

Glej, ta je spoznal neskončno dalj med
zgolj naravnimi darovi duha in med nedogled-
no višavo, do katere dvigne človeka milost in
življenje po božjem zakonu.

Se o pravem času, četudi zelo pozno, je
isto dalj spoznal sloveči glasbenik in skadatelj
Šopén (Chopin). Živel je, četudi po rodu Po-
ljak, dolgo v Parizu. Tu je skladal svoje čudo-
vite glasbene umotvore, a živel je brez vere
in zelo razuzdan. Ko je prišla ponj božja de-
kla, bela smrt, mu je pa Bog naklonil veliko
milost, da ga je obiskal in z Bogom spravil ne-
ki znan duhovnik-rojak. Ko je prejel zakra-
mente za umirajoče, je duhovniku ves vesel
stisnil roko in mu rekel: »Hvala vam, preča-
stiti, da ste se zame zavzeli. Če ne bi bilo
vas, jaz bi umrl kot — svinja.«

*

Toda že se mi zdi, da slišim krik in vik:
»Za božjo voljo, ali te coprnice vozijo? Ali je
to iz bukev sv. Šembilje? To so visoke stvari,
za svetnike, ki jih vodi Bog po izrednih po-
tih, ne pa za nas, ki nimamo perutnic in ki po
tej božji zemlji hodimo z nogami, kakor se
spodobi za poštenega človeka.«

Pa mi pride na misel, kako je l. 60 po Kr. r.
v Cezareji ob morju stal sv. Pavel pred rim-
skim poglavarjem Porcijem Festom in pred
najodličnejšo cezarejsko in rimsko gospodo in
pred samim njegovim kraljevim visočanstvom
Herodom Agripo, pravnukom tistega Heroda,
ki je dal pomoriti nedolžne otročiče, in pred
njegovo malopridno sestro Bereniko, in se za-
govarjal pred njimi proti Judom, in kako je
tedaj Pavel govoril o svojem spreobrnjenju,
o Kristusovi smrti ter o njegovem in našem
vstajenju. Ali poganu Porciju Festu so bile
vse te krščanske resnice zgolj bedarija in zato
je zaklical Pavlu: »Meša se ti, Pavel, velika
učenost ti jemlje razum.« Pavel mu pa odvrne:
»Ne meša se mi, vrli Festus, ampak govorim
resnične in pametne besede« (Apd 26).

Ljudje božji, saj vse to, kar sem vam po-
vedal, ni kaka skrpucana človeška modrost,
niso kake pobožne sanjarije, ampak samo
katekizem, nič drugega kot kateki-
zem, kakor ga končno razlaga vsak katehet
otrokom v šoli, samo da sem ga malo bolj na
široko in na globoko razložil. Saj so to res-
nice, ki nam jih je Bog razodel, oziroma

resnice, ki jih zdrava krščanska pamet nujno
razbira iz teh razodetih resnic božjih. Saj jih
moramo neomajno sprejeti in trdno vero-
vati, če smo res kristjani.

A ne samo sprejeti in verovati — prav
ta katekizem tudi uči, da je naša prva in naj-
višja življenjska naloga, da se prizadevamo
upodobiti sami sebe po tej božji
podobi. To ni samo kak evangelijski svet
za nekatere, marveč je to zapoved, ki
veže vsakega človeka. Kristus své-
tuje, da se kak človek odpove vsemu, kar
ima, in da v radovoljnem uboštvu hodi ubog
za ubogim Učenikom; svétuje, da ostaneš
neozženjen, neomožena zavoljo božjega kra-
ljestva; svétuje, da se radovoljno podvr-
žeš volji izobraženega in od Boga postavlje-
nega predstojnika — čisto druga pa ie s po-
dobnostjo in sličnostjo božjo, ki mora odsevati
v naši duši: ta ti je zapovedana. To ni
samo zapoved, to je več kot zapoved — to so
božji cilji, za katere te je Bog ustvaril.
In ker ima človek razum in svobodno voljo
in je Bog tudi drugače dal človeku vsa potreb-
na sredstva v dosegu teh vzvišenih ciljev, je
človek dolžan pri doseganju teh ciljev tudi
sam sodelovati.

Ali vidiš? Tu ni nič prostora za kako kr-
ščanstvo, ki že sme biti pomešano s kakimi
grehi, malimi in velikimi, nič prostora za raz-
ne »klase« krščanstva, ampak Bog nam je jas-
no povedal, kako moramo biti že na zemlji
po njegovi podobi in sličnosti, da bomo mogli
doseči v nebesih najvišjo stopnjo bogopodob-
nosti, ki nam jo bo dala »luč nebeške slave«,
ko »bomo gledali Njega, kakršen je«. Torej
da bi se ta podobnost z Bogom v nas bolj in
bolj izpopolnjevala, »da bi se spreminjali v
podobo (božjo), iz sijaja v sijaj... po Duhu
Gospodovem«, kakor pravi sv. Pavel (2 Kor
3, 18) — to je glavni cilj našega življenja.

Torej — tako sklepamo dalje — je to glav-
na naloga za vsakega človeka, ne
samo za duhovnike, redovnike, škofo in pape-
ža. Kdorkoli si — za té velike božje cilje te
je Bog namenil. Nam vsem je dal Bog Odre-
šenika Kristusa, ki je prišel odrešit ves člo-
veški rod. Kristus pa je bil najbolj dovršen,
poosebljen in učlovečen ideal (vzor), kakšen
mora biti človek po božji zamisli. Vsi brez iz-
jeme, kakor hitro imamo v sebi človeško na-
ravo, imamo veliko in sladko nalogo, da se
upodobimo po tem našem vzoru. Kajti vse nas
»je Bog naprej določil, da naj bomo p o d o b -
n i njegovemu Sinu, da bi bil On prvorojenec
med mnogimi brati« (Rim 8, 29).

Kamorkoli torej pogledamo — če le ho-
čemo prav gledati — kakorkoli sučemo to
vprašanje: v jasni sončni luči stoji pred našimi
začudenimi očmi resnica:

Največja, prva, najvzvišenejša tvoja življenjska naloga, o človek, je, da se upodobiš po svojem Odrešeniku Jezusu in postaneš čim popolnejša podoba božja, t. j. da se prizadevaš za popolnost.

Ali spričo te čudovite, sladke in osrečujoče resnice ne bomo vzkliknili s psalmistom (Ps 8, 5—6): »Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ? Le ma-

lo si ga znižal pod angele (po hebrejskem sv. pismu: malo nižje pod Boga si ga postavil), s slavo in častjo si ga ovenčal in ga postavil čez dela svojih rok«. Še izraziteje nam pové psalmist to resnico v drugem psalmu (112, 7): »Kdo je kakor Gospod naš Bog, ki prebiva na višavi in gleda kot nizko, kar je v nebesih in na zemlji, ki iz prahu dvigne ubožca in iz blata pomaga siromaku, da ga posadi med kneze, med kneze svojega ljudstva.«

Dr. A. Zlešar.

Iz vsakdanjega življenja

10. In pričeli so se izgovarjati.

Na vrsto je prišlo vprašanje, kaj se komu zdi in dozdeva, da bi bilo za človeka najtežje. Pričakoval bi vsak, da bo slišal odgovore, kakor: »Zjutraj zgodaj vstati.« — »Na pripekajočem soncu trdo delati.« — »Lakoto prenašati in trpeti.« Še celo vrsto drugih in drugačnih odgovorov bi človek pričakoval. Pa jih ni bilo...

Nekajkrat pa je bilo med najtežjimi stvarmi slišati zategnjeno besedo: »Spoo-ooved!«

Bog pomagaj, ali je to resnica? Ali ni Kristus govoril, da je njegov jarem sladek in da je lahko njegovo breme? In del tega jarma in tega bremena je brez vsakega dvoma tudi spoved, kratko: zakrament sv. pokore. Saj je njen namen, prinašati človeškemu otrokom mir, dušni mir, tisti najdragocenejši dar iz nebes, o katerem so peli angeli v božični noči, katerega je prinesel apostolom od mrtvih vstali Zveličar, katerega vošči Kristusova Cerkev svojim mrtvim celo v grob. Ali dušni mir ni res nekaj sladkega?

»Pa bi človek le rad vedel, v čem je breme tega sv. zakramenta?« se je glasilo radovedno vprašanje duhovnega očeta. Ali, godilo se mu je v začetku, kakor staremu trojanskemu junaku, — pa ni bil iz naših Trojan! — ko je začel s svojo dolgovezno zgodbo dogodivščin s potovanja iz Troje proti Italiji: »Zdajci obmolknejo vsi, in jezik ne da jim besede —«

Pa se končno le vsaka trdnjava da premagati. Malo z vztrajnostjo, malo s potrpežljivostjo, malo s prigovarjanjem: nazadnje se je pa treba podati.

»Doma se vedno kregajo, češ toliko časa zamudiš, Ali si res taka grešnica, da kar nimaš nikoli dosti tega spovedovanja?« se je najprvo izkašljala Ančka.

Stara farizejska pesem: Čemu ta potrata! V cerkvi in v skrbi za dušo je nekaterim škoda vsakega časa. Koliko časa pa nekateri taki farizejski stokači in nergači po nepotrebnem presede po gostilnah, pri igrah za denar ali pri opravljanju! Takrat časa seveda ni škoda. In pa tisto naltolcevanje: Ali si taka grešnica! Kakšen vrišč bi bil, če bi mi vse tiste, ki imajo strah pred zakramentom sv. pokore, nazgali z istim očitkom: »Ali si tak grešnik, da se niti k spovedi več ne upaš?« To bi bilo zabavljanja in pritožb, da bi jih konji ene vasi ne prepeljali!

»Naš Miha pa pravi, da bi že šel, pa nima kaj povedati.«

Lepo je stanje brezgrešnosti, kjer je ta v resnici doma. Toda brezgrešnost, ki leto in dan živi brez sv. zakramentov, je pa le zelo sumljiva. Kaj menite?

Kar veselje bi imel reči takile živi nedolžnosti: »Ti, duša verna, stopi no tjale k oltarju, snemi kip svete Neže in stopi na njeno mesto — ti živ svetnik in živa nedolžnost!« Saj je lepo, če res živimo v boju z grehom in se ga varujemo bolj kakor kače, ali preveč bobnati s svojo nedolžnostjo je pa že več kakor sumljivo...

»Ubil nisem nobenega, kradem tudi ne, kaj naj pa potem še povem pri spovedi,« pravi sosedov Jaka, kadar mu doma prigovarjajo, da bi šel za veliko noč k spovedi.

Takooooo! Naš ljubi Jaka pozna samo dve božji zapovedi! Kje je po ostalih osem? Kje so pa cerkvene zapovedi? Kako je zlasti z njegovo nedeljsko mašo?

»Pravi, da so si cerkvene zapovedi izmislili ljudje. Ljudi pa da on ne bo nikdar poslušal.«

Modra beseda! In korajžna!! Slišali smo pa praviti, da se je Jaka onega dne

nekemu avtomobilu umaknil na napačno stran in prav takrat mimoidoči orožnik ga je zapisal. Jaka je imel zato pota; tudi za nekaj dinarčkov so ga olajšali pri gosposki in sedaj se rad pravilno ogiblje in še druge uči, kako se morajo umikati, da ne bodo padli v isto obsojenje. Kdo pa je dal zapoved, kako se je treba na cesti umikati in kako prehitovati? Ali ne ljudje? Poglejte, kako hitro je naš ljubi Jaka snedel dano besedo! In jo še bo! Oblastne kazni se boji. Kdo si je pa te kazni izmislil? Ali ne ljudje? Jaka, Jaka, ko bi vedel, kaj te tam pri Bogu čaka! Toda za zdaj je to prikrito tvojim očem. Pa bi bilo treba Jakata še tole vprašati:

»Kateri so pa tisti ljudje, ki so si, kakor sodi Jaka in še marsikdo, cerkvene zapovedi »izmislili«? Ali se Jaka kaj spominja na oni trenutek, ko je Gospod Jezus govoril apostolom in njih naslednikom: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode; kršćujte jih... in učite jih spolnjevati vse, kar sem vam zapovedal; in glejte jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28, 19–20.) — Jezus je apostolom tudi obljubil: »Jaz bom prosil Očeta in vam bo dal Tolažnika, da ostane pri vas vekomaj, Duha resnice.« (Jan 14, 16.) Apostoli in njih nasledniki — papež in škofje (učea Cerkev) so torej prejeli od Zveličarja samega kraljevske oblasti dajati zapovedi. In še to: Kako pa obsodi Jezus sam one, ki se za Cerkev in njene zapovedi ne brigajo? Tako-le pravi »Kdor pa Cerkev ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.« (Mt 18, 17.)

»Pri Tomaževcu pa pravijo, da nočejo drugih opravljati in obrekovati, zato pa ne bodo k spovedi hodili. Spovedovanje da je samo opravljanje in obrekovanje. Kdor o sebi ne ve ničesar povedati, mora pa druge tožiti in jim čast krasti.«

Ali veste, kateri pregovor meri na take tičke? Oni znani: »Kakršen je kdo sam, tako sodi tudi o drugih.« Kaj, če bi bili mi tako povedali, da bi s tem reklom hoteli zamašiti usta gorajšnji govornici? Skoro gotovo bi nas tožili za razžaljenje časti. V starih, poganskih časih so pa poznali še drug pregovor: »Zoper nespamet se celo bogovi težko bojujejo.« In takole govorjenje je kaj nespametno. Kdo ve, kje so ga Tomaževčevi pobrali? Ga je že pri-

Barvna slika na presno v cerkvi Sv. mučnikov v Kölnu

Kristus Kralj — Sodnik

Odlomek iz Poslednje sodbe Petra Heckerja

Kristus sedi na prestolu nad križem, kakor da je trenutno zrastle iz neskončnosti. Na ognjenih oblakih, obdan z angeli, sije v poveljanih ranah nad človeštvom. Desnico ponuja izvoljenim, levico stiska s sveto jezo nad tistimi, ki so ga v življenju mrzko odklonili. Silni, prodorni zenici izražata vsevednost. Slika na prvi pogled odbija, a ko jo naprej gledaš, te presune; končno pa ti iz celote zasije nasproti mogočna, pretresljiva plemenitost. Kristus-Kralj, Sodnik živih in mrtvih, dobrih in hudobnih

nesel kak postopač! Tako je dandanes na svetu: resnici so ušesa zaprta in zamašena, neumnostim pa odprta. Pa če je neumnost tudi taka, da se da z rokami otipati.

»Pri Matjaževih je bil pred par tedni nekdo — dejal je, da je že osmo šolo naredil — pa jim je pravil, da je v vsaki spovednici brezlični brzov, ki je zvezan s sodnijo. Ti se doma spoveduješ, sodniki te pa poslušajo.«

»In pri Matjaževih so seveda verjeli temu brihtnemu osmošolcu?«

»Bog ve! Malo premišljevat so pa le začeli, če bi bilo to res?«

»Prav nič jim ni treba premišljevat. Spovednica jim je vsak čas odprta, da jo lahko pregledajo znotraj in zunaj. Kjer bo-

Foto - Pavlovčič Ljubljana

Stiške svečanosti ob 800 letnici: a) Stiški opat dr. Kostelec pozdravlja ljubljanskega in lavantinskega škofa

do našli brezžični brzojav, ga lahko odstranijo in prodado. Denar pa naj pošljejo tistemu vsevednemu osmošolcu; ga bržkone krvavo potrebuje.»

»Pri nas pa le to pravijo, da je enkrat na leto kar zadosti, da opravimo dobro spoved; kar je več, je pa preveč. No, dvakrat ali trikrat na leto naj bi še šlo, večkrat pa res ne.«

»Ali jim je tudi dosti, da bi samo enkrat kvečjemu dvakrat ali trikrat na leto jedli, potem bi pa kuhinjo kratkomalo zaprli? Koliko bi na ta način prihranili? Ali da bi dali spodnjo obleko samo enkrat na leto v perilo? Menda ne. Vsak je rad krepak, pa tudi čeden, da se sme pokazati med ljudmi. Duša pa naj bi bila umazana, kakor bi se komu poljubilo, kakopa!«

»Meni pa le to očitajo, da hodim k spovedi, pa da se nič ne poboljšam. Če bi se res kaj poboljšala od ene spovedi do druge, potem bi bilo že vredno, da hodim večkrat k spovedi, sicer pa ni vredno.«

»Tako, tako! Vidiš Franca, tale beseda vsaj ni brez vsake podlage. Sicer pravi sv. pismo, naj ne sodimo, da ne bomo sojeni; resnica pa je, da bi nekateri radi imeli spoved zgolj kot sredstvo, da bi do-

bili odpuščene grehov, premalo se pa brigajo za trdni sklep, ki je bistven pogoj za odpuščene. Tako žalibog postane marsikomu spoved res zloraba sv. zakramenta. Predrzo na božjo milost greši, če bi kdo kar predrzo govoril: 'Grešil sem, pa kaj je to hudega! Spovedal se bom, pa bo spet vse dobro'. Dobra spoved ne sme biti grešniku opora za nove grehe, pač pa vselej nov korak k poboljšanju življenja. Na to pač res premalo pazimo. Kar preveč smo vsakdanji.«

»Kaj pa, če bi potem ne imeli ničesar, kar bi se spovedovali?« je z vso radovednostjo vprašala Tinetova Reza.

»Prazen strah! Če opravo v sobi še bolj brišeš, se bo še vedno dobilo na njej kaj prahu. Vesela bodi, če bo tvoja duša kar navsomoč lepa in čista tistega dne, ko se bo ob tvojem grobu prvič slišala beseda: »Gospod, daj ji večni pokoj!«

»Amen!« je ušlo nekaterim z jezika in so tako menda hotele pokazati, da jih doma čaka in priganja še drugo vsakdanje opravilo. Naj bo tako ali tako, zdi se mi, da nepotrebnih besedi pri našem shodu nismo izgubljali. To pa je glavno, kar smo hoteli doseči...

J. Langerholz.

»Ni, da bi morali vsekdar čutiti božjo bližino; da le hodimo v božji pričujočnosti.«

»Kdor ima Boga, mu ničesar ne manjka, četudi je brez vsega.« — »Moj Bog in moje vse!«
Zwenger.

»Zaupaj v Boga, kakor da je ves uspeh odvisen samo od njega in prav nič od tebe; vprezi vso osebnost, kakor da moraš samo sam vse storiti in kakor bi ti ne bilo treba božje pomoči.«

Sv. Ignacij L.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

Bogu služiti — je kraljevati.

Od prijaznega brata šefa mlekarne sva se z g. p. oskrbnikom že poslavljal in odhajala skozi stranska vrata na drugo stran mlekarne: na samostanski, konventni vrt. Med vrati sem naglo segel v žep in hotel g. mentorju — bratu Petru stisniti nekaj kovanega drobiža.

»Bog obvaruj,« se je skoro vznevoljil brat mlekar. »Nikakor!«

Neprijetno zadrego je večje s šalo rešil g. p. oskrbnik, dejoč:

»Ej, če bi ponudili kak duhovni spominek, bi sem vam pa morda kar dvakrat priporočil!«

Brat Peter se je zadovoljno nasmehnil.

b) Cerkveni in svetni dostojanstveniki pred oltarjem

Foto - Pavlovic

c) Nočna procesija in razsvetljava

Foto - Pavlin, Jesenice

Nova Marijina kapela v Planici

Lično cerkvico je blagoslovil prevz. vladika g. dr. Gregor Rožman 23. avgusta. Voltarnem nastavku je slika, ki predločuje „Marijo Pomagaj“ z Brezlj

In tako smo se ločili, brat šef zopet k svojemu delu, midva z g. p. oskrbnikom pa naprej na konventni vrt, ki je onkraj mlekarne lepo porasel z mladimi smrekami, da ima človek vtis, kot da hodi po parku. Za tem zelenim smrekovim gozdičem se vrt razširi v livado z ribnikom. Tukaj se nahaja tudi velik čebelnjak. V drevoredu za čebelnjakom sva opazila na klopici g. opata s knjigo v roki. Nisva ga hotela motiti in sva se že začela umikati. Toda g. opat je čul najino govorjenje in se napotil proti nama. Z dobrodušno kretnjo je že vnaprej spregovoril:

»Ste gospodu že kaj razkazali?«

»Da, o tem in onem sva se že malo pomenila —« je pripomnil p. ekonom.

»No, potem vas pa kar oprostim in se lahko vrnete k svojemu poslu! Bom pa gospoda še sam nekoliko pospremil.«

Zahvalil sem se g. p. oskrbniku in se hvalžno pridružil toli prijaznemu g. predstojniku. Spotoma sem omenil dogodek v mlekarini, ko bi se bil bratu šefu kmalu zameril. »Seveda, drugod bi bilo drugače, če bi dejansko ne pokazal priznanja. Kako pa je, prosim, pri vas s samostanskim uboštvo? Ali samo pbedinci ne smejo imeti premoženja, ali je k temu vezan tudi ves samostan?«

»Naši benediktinsko-cistercijanski samostani kot taki smejo in tudi morajo imeti pre-

moženje, ki na njem temelji naš gmotni obstoj; posameznik pa imamo zaobljubo uboštva. Toda rekli boste, ali more človek v takem samostanu biti ubog, ko je redovniku preskrbljeno s stanovanjem, obleko, hrano, in v slučaju boleznih z vsem potrebnim!«

»Saj bo skoraj res upravičen rek, ki se včasih čuje,« sem naglo segel v besedo g. opatu, »da v samostanih zaobljubo uboštva delate, v svetu se pa uboštvo okuša.«

»Ljudem takih ugovorov skoroda ne moremo zameriti, zakaj večinoma naše življenje motrijo samo z zunanje strani; kaj pa se v dušah godi, to je pa malokomu znano.«

»Gospod opat, odkritosrčno rečeno, tudi sam ne razumem samostanskega uboštva. Vsaj čul še nisem, da bi kdaj kak redovnik tožil radi strogosti uboštva, ki njega teže nasplošno posebno ne čuti.«

»Jaz pa pravim, ne oziraje se na razliko med beraškimi in benediktinskimi redovi, da je uboštvo v samostanu težka stvar; ali vprav po njem redovno življenje dobiva svoj globok pomen. — V krščanstvu prvič slišimo o prostovoljnem uboštvo pri prvih kristjanih. Pa kaj je bil nagib, da so se prvi kristjani vsemu odrekli? Bratska krščanska ljubezen: biti eno

† Biseromašnik in č. kanonik dr. I. Svetina

Kraljica rožnega venca

Beuronska zola

srce in ena duša, ena družina. Nihče ne more prvim kristjanom odrekati svetega, junaškega dejanja, dejanja ubožstva, ko so vse položili pred noge apostolov. Pa vendar sv. pismo nič ne govori, da bi bili radi tega ti kristjani trpeli silo in tožili. In sedaj, če vzamemo v roko regulo sv. Benedikta, popolnoma iste ideje, isti značaj! Samo da se menih odreče ne samo svojemu premoženju, marveč tudi svojemu telesu in svoji volji z vsemi zmožnostmi. Zato pa ima pravico, da vse potrebno pričakuje od predstojnika v samostanu. In ta ga zares očetovski preskrbuje z vsem potrebnim. V čem je pa vendar potem krščansko ubožstvo? V tem, da redovnik vsako najmanjšo stvar: od celice, in hrane do uporabe telesnih in dušnih zmožnosti poseduje in uporablja v popolni odvisnosti od predstojnikove volje in dovoljenja. In če postavi sedaj to v vsakdanje življenje, pa se bo pokazalo, koliko trpljenja, žrtve in premagovanja je treba prav zaradi zaobljube ubožstva. Veste, ne gre za to, da redovnik kaj »prenese«, marveč da je tudi voljan prenesti in da tudi želje v sebi premaguje. Ali ni to težko? Res, berač ob cesti je revež; toda v svojih svetnih željah je lahko kralj. Pravi redovnik pa niti želja ne more in ne sme imeti po tem, čemur se je odrekel.

»Gospod opat, to je pa nova luč o samostanskem ubožstvu. Za svojo duhovno svobodo pa svetni človek, tudi berač, rad tudi silo trpi.«

»Za vsako malenkost prositi dovoljenja, vedno zvesto sproti predlagati račun take-rekoč od vsakega svojega grizljaja, in morebitno predstojnikovo odklonitev brez vsake tožbe, velikodušno in vdano sprejeti, koliko ponižanja, koliko duhovnega trpljenja! To prostovoljno in zavestno ubožstvo je po Kristusovem zgledu bilo vsekdar močno sredstvo samoposvečenja. Marsikatero dušo spočetka te žrtve ubožstva plašijo. Toda kmalu lahko spozna, da ta trda pot samopremagovanja vodi zelo blizu h Kristusu; kmalu tudi sama okusi, da *Deo servire — regnare est*, da Bogu služiti, se pravi kraljevati.«

Samostanski mólk — pogovor z Bogom.

Približala sva se klopici pod senčno jablano tik ob čebelnjaku. Čebele so šumele, da je bilo veselje. Saj je ob tem dopoldanskem soncu ajdova paša bila nad vse ugodna. Na klopico sva bila malo sedla. Pa glej, kar nenadoma je iz smrekovega gozdiča proti nama priskakljala ljubka srnica. Prav do naju je pri-

šla, g. opatu malo obliznila roko, potem pa naglo zbežala.

»Prav prijetno imate na tem samostanskem vrtu; še teh ljubkih živalic vam ne manjka!«

»Cisto domača je! Vselej nas obišče, kadar imamo kratko razvedrilo, da se po kosilu in po večerji dobre pol ure malo razgovorimo.

»Kaj drugače ne smete govoriti?«

»Kdor nima opravka z gospodarstvom ali gosti, ne sme izven tega časa govoriti z nikomer, razen kar je neobhodno potrebno za njegovo delo, pa še tedaj poltiho in na določenih krajih. Razlikujemo dvojni molk: nočni in dnevni. Nočni traja od zadnje večerne molitve pa zjutraj do končane konventne sv. maše. Ta nočni molk je tako strog, da je za vsak slučaj treba prositi izrednega dovoljenja. Pa boste rekli, čemu vendar tolika strogost, saj beseda ni konj. Jaz pa pravim s sv. Bernardom, da je samostanski molk čuvar reda in naša moč. Če pomislimo na žalostno dejstvo, da vprav človeški jezik rodi toliko zla, in če se resno zavemo evangelijskega nauka o odgovornosti za vsako besedo, potem je molččnost radi Boga velika čednost. Seveda pa tudi vsak uvideven predstojnik svojim sobratom poleg navadnega, bolj ozko odmerjenega razvedrila, zdaj pa zdaj rad dovoli še kaj več, n. pr. kak daljši sprehod ali kaj drugega primernega...«

»O, potem pa niste vedno le za obzidjem zaprti...!«

»Sprehodi, gibanje je nujno potrebno! To zahteva duša in telo. Saj je znan rek, da se zdrava duša nahaja v zdravem telesu. Naša krasna in pestra okolica nas močno poživlja.«

Vedrost samostanskih značajev.

Začula sva korake. Tam od gozdička sem je prihajal neki brat. Obraz mu je od dela in sonca bil ves zagorel, pa vendar svež.

»O, brat Metod,« se je oglasil g. opat, »bo kaj medu?«

»Hvala Bogu, letos pa letos, častiti oče!«

»Potem so vas letos vaši patroni dobro uslišali!« je nadaljeval g. opat.

»Hvala Bogu, so!« se je smehljajal brat čebelar.

»Kaj imate čebelarji več patronov?« sem segel vmes tudi jaz.

»Več jih je, več. Jaz zlasti častim sv. Ambroža, sv. Bernarda in Joba.«

»Kaj, tudi Joba?« sem se močno začudil in komaj zadržal smeh.

»Pa zakaj Joba?« je vprašal g. opat z rahlim nasmeškom.

»Ne vem, zakaj. Samo to vem, da stari čebelarji tudi Joba imajo na končnicah.«

»Kako pa vi to razlagate, brat Metod?«

»Jaz bi rekel,« se je začel praskati za ušesom brat čebelar, »da znabiti zato, naj bi bil čebelar, ki ga čebele opikajo, potrpežljiv, kakor je bil Job.«

»Izborno, brat Metod! To pa ste pogodili!« In g. opat je brata čebelarja parkrat prav do-

Skupina katoliških vernikov v Obrenovcu z misijonarjem Tumpejem ob zidavi nove kapele presv. Srca Jezusovega

Grozote v Barceloni. (Marksisti sežigajo cerkveno opravo)

brotno potrepljal po rami. »In kam ste namenjeni sedaj, brat Metod?«

»Prav zdaj grem gledat, kaj delajo moje čebele!« se je ves ganjen smehljaj brat čebelar. Danes je zanje prekrasen dan. Ajda sedaj že prav lepo medi. In kako so čebele pridne! Ni cveta, ki ga ne bi obletele. Če bi si jaz mogel nabrati toliko zakladov za nebesa, to bi bilo nekaj!«

»Če pridete s čebelami v nebesa, vas bo sv. Peter še bolj vesel!« sem se na račun brata čebelarja pošalil tudi jaz.

»Tam pa najbrž ne bom imel čebell!« se je sladko nasmejal brat čebelar. Glej, sem si dejal, to je pa pesniška duša! Kako ves živi za svoje čebele!

Brat čebelar je odšel k svojim čebelam, midva z g. opatom pa sva krenila naprej po samostanskem vrtu kraj visokega nekdanjega turškega zidu s še ohranjenimi nekaterimi obrambnimi stolpiči. Med mladim sadnim drevjem se nama je pot proti jugu vedno bolj nizala, a pred nama je vedno bolj rasla ogromna, tronadstropna siva zgradba.

»Ali je to morda kaka tovarna?« sem vprašal g. opata.

»Ne. To je naša nekdanja žitnica ali kašča.

Mogočnost te zgradbe se čuti najbolj v nje notranjosti. Vrsta težkih stebrov deli stavbo v dve široki ladji. Poleg pritličja ima zgradba troje nadstropij in še posebno podstrešje. Po vsem videzu to ni bila samo samostanska žitnica, marveč pravcata trdnjava, kamor je ob turških nevarnostih vsa soseska spravljala svoje pridelke na varno.«

Ob vhodu v žitnico je vzbudil mojo pozornost latinski napis: »De primitiis frugum tuarum da pauperibus et implebuntur horrea tua saturitate et viño torcularia tua redundabunt«. — (Od prvih svojih sadov daj revežem in napolnile se bodo tvoje žitnice z obiljem in vina bodo polne tvoje kleti.) G. opat je iznova povzel:

»Ta samostanska žitnica je ob času prirodnih nesreč, v letih gladu in vojská osirotelemu ljudstvu nedvomno bila žitnica, zakladnica »egiptovskega Jožefa«. Saj so stari menihi imeli tudi dokaj sveta. Današnje zemljišče in samostan je proti nekdanji posesti takorekoč malenkosten. Seveda marsikdo, ki od daleč vidi naša razsežna poslopja, si misli: tu je bogastva! Toda če bi pomislil, koliko stane vzdrževanje in popraviljanje teh poslopij, koliko stane oskrba toliko članske samostanske dru-

žine in koliko je še drugih plačil, bi pač ne zamenjal s tem »bogastvom«! V potu svojega obraza si boš služil svoj kruh, velja tudi nam!»

Ne daleč proč od te žitnice se začenja nov sadovnjak. Povečini hruševo drevje. Tik ob potu se je pripogibala skrbno od drevesa do drevesa neka postava.

»Brat Viljem!»

»Hvaljen Jezus, častiti oče!« Velik in koščen, toda od dela in let že nekoliko sključen, se je zravnal pred nama brat vrtnar in sadjar.

»Amen na veke!« Kako pa vaša letina, brat Viljem?»

»Hudo mi je, častiti oče! Celo leto trgam čevlje in suknjo, pa nazadnje nimam kaj pokazati. Glejte, kakšna revščina!« In brat sadjar je pristopil bliže k nama in razgrnil svoj predpasnik, v katerem je imel nekaj borih hrušk.

»Ne bo hruševih potic letos, brat Viljem; brat Metod je s čebelami bolj srečen!«

»Jojmene! Ne vem kako! Pa je spomladi tako lepo cvetelo kot malokatera roža; po svetem Florjanu je pa cvetje kar nekam začelo odpadati. S sadjem ni vedno sreče. Sem kuril mrzle dni, mrčes obiral, okapal, zalival, tudi v knjige sem pogledal in vse storil, kar mi je kdo pametnega povedal — pa ni in ni. Že nismo vredni. Je pač še višji sadjar kot brat Viljem, in ta že ve, da tudi drevo ne more vedno garati.«

»Tako je, da, tako je! Kaj pa z vašim križem, brat Viljem?»

»Sram me je, častiti oče, da sem tuptam

čezenj potarnal. Pravkar sem si mislil: veš, brat Viljem, vice te tudi morda čakajo! In če svojega malo skrivljenega križa ne zmoreš, kako boš pa vice!«

»To je prava misel, brat Viljem! Vendar pa se glede počitka jutraj le držite kakor naročeno!«

»Oh, častiti oče, samo tega me rešite! Brat Mohor jutraj že ob 5ih gre na polje, jaz pa še komaj k sv. maši. Pa bi že na vsežgodaj moral zalivati! Veste, častiti oče, je suša zdaj!«

»Nič, brat Viljem, nič! Eno uro prej ali slej, to je pač vseeno! Jaz že vem, brat Viljem, da vaša leta potrebujejo več počitka.«

»O ne, častiti oče! Jaz sem sicer že dolgo na svetu, pa sem še vedno mlad!«

»In da nam boste še vnaprej tako mladi ostali, boste še tisto jutranjo uro več počivali!«

»Bo pač treba torej sprejeti to pokoro...« se je končno vdal brat sadjar.

»To mi je všeč, brat Viljem! Kar kdo v pokorščini stori, to Bog dvakrat blagoslovi! Z Bogom, brat Viljem!

»Hvaljen Jezus, častiti oče!«

Nekaj korakov naprej sem dejal g. predstojniku:

»Tega prizora sem pa močno vesel, g. opat! Spoznal sem tip pravega samostanskega brata, ki ves živi za samostansko hišo!«

»Hvala Bogu!« je zaključil g. opat. »Taki izklesani značaji so oni trdni stebri, ki na svojih ramenih zanesljivo nosijo samostansko zgradbo!«

Popotni.

Misijonska razstava v Pljuju

Jangec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Ko so odpustili Janka iz bolnišnice, je nameraval v Makoše, pa ga je zadržala pretresljiva novica. Prav isti dan je prišlo sporočilo, da sta Dušan in Zalar vodila stotnijo in pri naskoku na sovražno postojanko, padla. Dušana je umorila strojnica, Zalarja pa je ranil drobec granate, da je umrl še isti dan zvečer.

Močno je Janko žaloval za prijateljem. Nedopovedljiva je bila boleost v obeh družinah za cvetočima sinovoma. Slavica se ni dala utolačiti. Mira je pa kar topo ždela. Bolj vdani so bili starši. Vendar je tudi general težko nosil to boleost, ki jo je pa skrival, da bi olajšal ženi nesrečo. Janka je bil popadel strahovit gnev na vse tiste, ki so krivi takih milijonskih pomorov, pa jih ni moči prijeti.

Družina pl. Kremen ni pustila Janka v Makoše. Moral je ostati še tam, dokler ne preboli najhujšega. Naj jim nadomestuje, dejal bi, mrtvega sina in brata in zlasti s svojo zabavnostjo odganja strah, da ne bi začeli topo čemeti. To za Janka ni bila lahka, še manj pa prijetna naloga. Pa izpolnjeval jo je rad iz hvaležnosti do te hiše, ki mu je, ubogemu fantalinu, toliko dala.

Bilo je rožnika meseca. Kakor svoj čas v velikonočnih počitnicah, tako je tudi zdaj iskala družina pl. Kremenova z Jankom miru in tolažbe v dehtečih gozdovih gorá. Čeprav je ostal Janku členek v nogi trd, je vendar polagoma mogel kar na dolge sprehode.

Janko je bil, kakor da je rodni sin v hiši generalovi. Hčeri sta mu bili kakor sestri. Čutili sta se tako tesno vezani z njim, ker sta mu stregli v bolezní in ker sta mu bili že tako dolgo prijateljici.

Težko je vzela Mira sklep Jankov nase, da bo naslednje šolsko leto spet začel študirati za svoj poklic. Pa polagoma se je potolazila, k čemur je dosti pripomoglo bratovsko neprisiljeno občevanje. Zadovoljila se je s pristno bratovsko ljubeznijo.

Julija meseca se je peljal Janko v Makoše, da bi se odločil v svoji samoti od vse zemeljske bede in reve. Tako mirno je bilo na skalnatem gradu! Nihče ni preklinjal, nihče zmerjal, noben top zagrmel, noben razstreljen človek zavpil. Privlekel je na dan svoje ljube knjige. Vedno spet so mu prihajali v spomin oni umirajoči tovariši, ki jim je stal ob strani in vedno glasneje mu je klicalo v srcu: »Odpravi se in pomagaj!«

Z grozo je pričakovala Zoranka, kdaj se vrne Janko. V zmedí in stiski svojega srca ni

vedela, ali naj moli, da bi padel, ali da bi se vrnil. Noč in dan je opazovala hčer. Janko je bil s Tilko prijazen, vendar je navezoval besedo bolj nakratko kakor poprej. Ali, kaj more človek vedeti. Čim manj je videla gospa Hedvika, tem nemirnejša je bila. Kaj se ne more pletí vse naskrivaj, kakor se je pletlo svoje dni z njo? Ljubezen ima toliko skrivnih steza, da bi jih človek ne mogel narisati na skednjena vrata.

Ko je Janko prišel domov, se je lotil načrta, kako bi izkoristil novo izkušnjo, ki jo je doznal v Rusiji. Dasi tam ni bilo vodnjakov, so iskali vojaki vode in so jo našli dovolj. Tiste, ki so iskali vodo, so imenovali »vodosledce«. Dostikrat je šel s takimi vodosledci in si je dal natanko razložiti šibico bájanico, ki ti poišče vodo. Na to je mislil v Makošah in na dobroto, da bi odprl vodo tej vasi. Vprav v Rusiji, kjer se tolikokrat tako dolgo ni mogel umiti, se je spominjal Janko svojih šolarskih let. Če bi moral zdaj iz strelskih jarkov hoditi v šolo v Bukovico, bi prav tako zaslužil, da ga odločijo od drugih otrok, zakaj zdaj je bilo pri njem na stanovanju v izobilici onih osebenkov, ki se jih je znal, ko je bil še šolarček, obvarovati.

Ti osovraženi šesteronožci pa so ga spodbujali, da je pazil, kje in kako se zasledí voda, da bi kdaj vse makoške otroke pomagal osvoboditi teh večnih pridigarjev, ki noč in dan opominjajo človeka na svojo pričujočnost. Janko je razložil makoškí kmetom, kaj namerava, in jih poučil, kako naj mu pomagajo.

Vodosledec si je bil urezal vrbovo rogovilico, vzel v vsako roko po eno vejico, tako da je stalo vilišče navpično navzgor. Potem je začel počasi korakati po dvorišču. Rogovilica se ni ganila. Poskusil je za skednjem, — brez uspeha. Prekoračil je vrt; mahoma se je rogovilica krepko upognila navznotraj. Tukaj torej je voda. Janko je stopil nazaj in spet naprej. Prav tako krepko se je spet upognila šibica, prav na istem mestu. Zoran je moral zatakniti v tla kolec. Ko je Janko spet in spet sem in tja tekal, so določili smer vodne žile. Končno so približno precenili njeno globino.

Drugi dan je Janko preizkusil svoj uspeh in videl, da je vse v redu. Je torej mesto na Zoranovini, ki ima v sebi vodno žilo. Negotova je samo globina. Zoran pa se je smejal Janku in rekel: »Voda je pač lahka, pa kdo bo kopal sto metrov globoko ali še več. Nak, nočem, da bi se mi ljudje posmehovali.«

Tako je Janko tudi naredil. Poslal je po zidarja Vidka, ki je bil gluhi in zato ni bil pri vojakihi, in začela sta kopati. Janko je od svojih prihrankov plačal kopača in je tudi sam pomagal. Spočetka je bilo delo lahko in prve tri metre sta skopala v treh dneh. Toda potem so prišle težkoče. Treba je bilo predreti debelo plast peščenega kamna in kamenite kose spraviti iz jame. Pa smodnik je dobro delal. Po vsakem strelu se je pogrezal Videk niže, nalaгал ruševino v vedro, ki ga je vlačil Janko iz jame in ga praznil.

Kdor je šel mimo je pogledal nizdol, rekel eno ali dve zasmehljivi besedi in smeje se odštorkljaj. Stari kmetje so kratkomalo zatrjevali: »Janku se je v vojski zmešalo.«

Vsak dan je prišel gospodar in vprašal, ali je Videk že utonil v pesku. Pesek pa je bil tako suh, kakor da bi ga bil vzel iz zakurjene peči.

Onadva pa sta kopala dalje brez zamere in Janko je že nakopičil cel grič. Kmet je občudoval delavnega in vztrajnega študenta, ki ni hotel odnehati po nobeni ceni ne.

Deset metrov je bil že globok vodnjak, pa niti ena kapljica vode se ni pokazala. Janko je že sam mislil, da je vse zastoj. Ali naj še nadalje da delati zastoj?

Se en dan sta poskušala. Pesek se je težko obešal na lopati. Janko je potegnil in val veselja mu je spreletel telo; pesek je bil vlažen. Spodaj v vodnjaku je Videk zaklical: »Juhu, mokro!«

In tako je postalo vselej, kadar je rezal z lopato, bolj mokro. Drugęga jutra pa Videk ni mogel več v jamo. Vodna žila je prežrla tenko plast zemlje in se razlila v vodnjak. Skoraj meter visoko je že stala.

Vas je prihitela skup in opazovala žlahtno tekočino, ki so jo v vročih poletjih tako težko pogrešali.

Zdaj je dal Zoran vodnjak zazidati in hotel Janku povrniti stroške. Janko pa ni hotel ničesar, temveč je bil vesel, da je povrnil s povračilom, ki ima trajno vrednost. Vodnjak na trombo daje od tedaj sijajno vodo in se ne da izčrpati. Vodosledec je osrečil Zorana in vse Makoše. Zdaj se more staro in mlado tudi v vročih poletjih temeljito umiti in nepovablјene goste z obilno vodo in milom odganjati.

Za poznejše čase je Janko nameraval preskrbeti vas z vodo še vse bolj praktično. Za Zoranovo domačijo je grič; njegov vrh naj bi dobil veliko vodno shrambo. Pri vodnjaku naj bi motor na veter zajemal vodo in jo trombal v rezervo, od kjer bi odtakala v pravilnem vodovodu na visoki pritisk v hiše prav kakor v mestu. Treba samo pipico zavrteti in dragocena voda privre.

Ta načrt je hotel kmet izvesti šele po vojski. Za zdaj so bili že presrečni, da imajo dovolj vode.

Zoran je dobro vedel da mu je Janko napravil veliko uslugo; zakaj kmetija je bila vredna lepe tisočake več kakor prej. Kmet je bil zastran Jankovega uspeha ves navdušen in je le obžaloval, da je bil šel Janko v šole. Drugič je že obžaloval; zdaj ne več, da je z Jankom zastran šol izgubil zvestega hlapca, temveč dobrodošlega zeta. Takoj bi njemu in Tilki prepuštil bogato kmetijo, ker je bil mnenja, da bo človek, ki v kratkem času preskrbi vodo, kjer je ni bilo prej nikjer najti, tudi v vseh drugih stvareh pravo zadel. Gospodar je omenil svoj načrt ženi in Tilki. Dekle je bilo presrečno in si je delalo nade, ko je slišalo, da bi oče privolil. Tem huje pa se je kratila mati. Čutila je, da je nasproti Tilki in očetu podlegla, ali mora sama strmoglaviti v sramoto, ali bo morala gledati nekaj strahovitega. Imela je le še eno nado: kako misli Janko.

Ovsenik se je vsega posvetil učenju in ni slutil ničesar o načrtih, ki jih kujejo domači. Tudi se ni upal vpričo njega nihče napeljati besede na to. Gospa Hedvika je trpela, kakor mora trpeti le ženska, obsojena na javno sramoto. Čestokrat je nameravala vsaj dekletu in njenemu očetu razodeti vzrok, zakaj se tej ženitvi tako protivi. Toda kaj naj bo potem z Jankom? Ali naj Tilka izve, da ji je Janko brat, ali naj se še naprej do njega vede kakor do tujca. Mati je vedela, da ji je zaprt vsak izhod. Bolna je bila videti gospa od samih skrbi, ki so ji ponoči legale na prsi ter jo težile, podnevi pa se obešale nanjo kakor svinčena vlečka.

Ko pa so se pomaknile počitnice h koncu in je Janko spravljal svojo robo, je začel kmet pred ženo in Tilko: »Janko, prav za prav ti ni treba nikamor. Ostani pri nas! Prevzemi domačijo s Tilko vred, pa boš na konju!«

Janka je presenetila ta beseda. Tilka je menila, da ji bo srce skočilo iz telesa. Gospa Hedvika je sedela blede na klopi, kakor da se mora ukloniti pod strahovito obsodbo.

Ovsenik je kratko rekel: »Tudi ako bi sam hotel, ne bi mogel. Tisti, ki me kliče, mi ne dovoli ostati tukaj. Me je že najel nekdo, moram za njim.«

Drugi dan je Ovsenik odpotoval v mesto, kjer je preživel še zadnji teden pri generalu Kremenu na veliko veselje družine. Potem je šel v semenišče, da bi se pripravil na duhovništvo z maloštevilnimi kandidati, ki jih ni vzela vojska ali jih je kot pohablјence poslala domov.

Zoranka je olajšano zadihala. Tilka se pa ni dala utolažiti in ni hotela ničesar slišati o nobenem snubcu.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Cerkev in socialno vprašanje v Mehiki. Škofje in nadškofje v Mehiki so poslali vernikom okrožnico, ki naj bi prišla v roke predvsem delavstvu in kmetom. V tem pismu na vso moč svare pred socializmom in komunizmom in pred nevarnostjo, ki spremlja te zmote: »Ne le večni blagor vaših duš je ogrožen; v tem 'paradižu', ki ga vam pripravljajo, boste samo uboge pare in sužnji... brez one tolažbe, ki nam jo Bog nudi. — Oni, ki trdijo delavcem in kmetom, da vera in Cerkev nasprotujeta njih koristim, ne govorijo resnice. Ni ga sredstva, ki bi človeka, živečega od dela svojih rok, bolj gotovo in resnično vodilo k svobodi, kot načela, ki jih je Kristus učil in jih njegova Cerkev izvaja.«

Škofje nato razlagajo obširneje nauke sv. Cerkve o enakosti in o časti ljudi, o zakonu, o pravičnosti v mezdi, o pravicah in dolžnostih države, da posega v gospodarske zadeve in v socialni red; dalje o pravici delavstva, da se organizira in o pravici do lastnine. Posebno poudarjajo škofje, kako potrebno je, da se vzgoji čvrst, zdrav kmečki stan, ki je trajno navezan na svojo grudo. Ni Cerkev kriva sedanjega težkega položaja v Mehiki, marveč frامasonska krivična postavodaja, ki je oropala sveto Cerkev v Mehiki vsega vpliva.

Končno opozarjajo škofje svoje vernike, naj prebirajo socialne okrožnice papežev in jih uresničijo v življenju.

Zlo ostane zlo — če je na taki ali taki podlagi. Te dni smo brali v številkah statistiko o zvočnem filmu iz l. 1934.

Ti filmi, ki so jih po raznih deželah vrteli, so predočevali:

310 morilnih zgodb, 104 roparske umore, 74 poskusov izsiljevanja, 43 požigov, 14 zločinskih dogodkov, 642 goljufij na veliko, 181 primerov krivičnega pričevanja, 110 primerov namernega težkega oškodovanja, 165 navadnih tatvin, 54 podkupovanj, 405 primerov zakonske nezvestobe. Okrog 80% teh filmov predstavlja »nesrečni zakon«, ki ga je povzročila tretja oseba.

Te številke glasno pričajo, koliko npravnstveno vrednost imajo filmi in koliko hudega povzročajo.

Zaobljubljena cerkev svetega Jožefa. V Sarajevu so 16. avg. t. l. blagoslovili temeljni kamen za novo stolno cerkev na Marijinem dvoru. Denarja je zbranega nad 1 milijon Din. Mestna občina je darovala 30.000 Din. Po pogodbi mora biti nova cerkev izdelana do 1. avgusta 1938. V temeljni kamen so vzdicali listino z imeni vseh, ki imajo zasluge pri

zidavi; imena novih dobrotnikov bodo pa na vzdani listini sklepnega kamna na zvoniku.

Resnica, ki imajo nekateri zanjo gluha ušesa. Škofje v Nemčiji so se zbrali tudi to leto koncem avgusta v Fuldi, da so v skupnem pastirskem listu povedali svojo odločno besedo za rešitev Evrope. Posebej so naslovili na nemške voditelje nekaj zdravih navodil za srečno razmerje med Cerkvijo in državo. — Splošno so pa uvaževanja vredne in potrebne sledeče ugotovitve:

»Ne nasprotovanje veri v Boga, marveč brezpogojno spoznanje vere, kakor jo uči krščanstvo, je edina granitna podlaga, ki je nanjo mogoče postaviti močan in neporušen nasip proti boljševizmu! Ne borba proti katoliški Cerkvi, marveč mir in sloga z njo, je pogoj, da bomo premagali naval boljševizma. Komunizma ne more zadeti v njegovih najglobljih koreninah bojno orožje, ampak vstajenje Evrope v Jezusu in njegovi Cerkvi... Kdor se proti boljševizmu ne brani na verskem polju, mu odpira vrata tudi v politiki in gospodarstvu...«

Ne skrivajo več... Londonski list »Daily Mail« sporoča, da je nova internacionala izbrala Prago kot svoje središče za razširjenje sovjetizma po zapadni Evropi. Torej je Češkoslovaška tisti most, ki naj čezenj koraka rdeča poplava. Evropske države pa nudijo roko tej najhujši nevarnosti in sprejmo zastopstvo sovjetske Rusije v Zvezo narodov, ko bi marale vedeti, da je četrta internacionala darovala 20 milijonov mark (t. j. več ko tristo milijonov Din) za to, da bi razpalila revolucijo na Španskem, Francoskem in v Belgiji!

Kje je odmev? Javno so protestirali Angleži proti preganjanju vere na Španskem, v Mehiki in v sovjetski Rusiji. Svoje sklepe so izročili konzulatnim zastopnikom omenjenih držav. Poleg tega so sestavili oklic na vse katoličane sveta, ki v njem pozivajo na boj zoper komunizem: »Vsi katoličani morajo vero živeti in sicer na cesti, ulici, v tovarni, v pisarni i. dr. Vsi katoličani se morajo združiti proti nevarnosti komunizma. Komunisti stiskajo svoje pesti; katoličani pa naj kot pravi kristjani dvigajo svoje roke proti nebu, h Kristusu Kralju.«

Hujše ko divje zveri so besneli in besne komunisti po španskih mestih v sedanji bratomorni revoluciji. Brez čuta odgovornosti, brez smisla za neprecenljivo škodo, brez srca in razsodnosti so požigali cerkve, uničevali svete kraje, rušili oltarje in svete podobe, oskrunjali

bogoslužne posode, morili in mučili duhovnike in redovne osebe, kakor bi satan hujše in okrutnejše ne mogel. Divjaški satanizem se je polotil zlasti pokvarjene doraščajoče komunistične mladine in propalih žensk, ki so v mučenju duhovskih in drugih oseb iskale strahotne užitke. Poročila o nezaslišanih pokoljih in uničevanju vsega, kar komunisti sovražijo, so tako grozna, da trezen človek ne more umeti, kako je kaj takega v današnjih časih mogoče. V velikem pristaniškem mestu Barceloni, ki je imelo čez 300 svetišč, mnogo iz najstarejše dobe, je ostala samo stolnica neporušena; vse druge cerkve so požgane in v razvalinah. Španska morija in bestijalno pustošenje je najjasnejši dokaz, kakšne posledice rodi greh, vzgoja brez Boga, brezvestno hujskanje sovjetsko navdahnjenih rovarjev zoper vse, ki v imenu Jezusovem oznanjajo in priporočajo pravičnost in ljubezen. Vsi ti žalostni dogodki naj bi pa vendar že zmordili zlasti tiste mogočnjake, ki imajo krmila v rokah, pa so gluhi in slepi za temeljne nauke krščanstva o ljubezni do bližnjega in o pravičnosti, ki naj zavlada v človeški družbi.

Dolžnost nas vseh je, da mladino dobro poučimo v krščanskih resnicah; zato pa zahtevamo res dobrih krščanskih šol. Človek, ki je v versko-nravnih resnicah dovolj poučen in po njih tudi živi, ni dovzeten za prekucije in nedosegljive utopije divjega in brezvestnega komunizma. Španija je sicer katoliška dežela, a če pomislimo, da je tam okrog 60 odstotkov ljudi nepismenih, nam bo jasno, da so imeli prevratni sovjetski hujškači lahko delo, ko so nevedno ljudstvo z lažmi in prevarami tirali v zmote brezvernega komunizma, ki je povzročil in povzroča taka opustošenja in barbarstva. Priznamo, da je bilo delo sovjetizma med španskim narodom tem lažje, ker so od ruskih agentov podpirani komunistični voditelji znali spretno in z lahkoto izrabiti slabe, siromašne, bedne razmere, ki so tlačile nižje sloje španskega naroda. Zato pa naj se širi po vseh državah klic: Dajte siromakom pouka, dela in jela, da se preprečijo nesreče, ki ugonabljajo tako cvetoče dežele kakor je Španija.

Pogled na špansko. Z boljševizmom se je vrgla zver, da, cel pekel na Španijo. Več ko dva meseca že se tam odigravajo nečloveške grozote: pobijanja tisočev nedolžnih oseb, vnebovpijoča bogoskrunstva s požiganjem cerkvá in moritvijo Bogu posvečenih oseb, zlasti pa nezaslišane hudobije, oskrumbe in onečaščenje najsvetejšega Zakramenta. Ali ne bo krščanstvo vsega sveta v ogorčenju nad takim lopovstvom in zverinstvom glasno zakriknilo in klicalo na pomoč vse narode, da se upro vseuničujoči povodnji komunističnega antikrista, ki razliva strup razdejanja proti zapadu in si

hoče najprej v Španiji ustanoviti svoj novi prestol!? Ali ne bodo vsi, ki imajo še kaj uvidevnosti v sebi, spoznali, da se temu novodobnemu Atilu ni moč ustaviti samo z neskončnim oboroževanjem, marveč z versko poglobitvijo in z uveljavljanjem socialne pravičnosti in ljubezni!

Sedanji papež Pij XI. je poslal rdeči vladi v Madrid oster ugovor zoper tolovajstva in bogoskrunstva, ki je zanje odgovorna madridska vlada; obenem pa poziva katoličane vsega sveta, da se zedinijo v obrambo vere, reda, miru in pravičnosti. Čudno je, da Zveza narodov, ki vsekdar tako gostobesedno zagotavlja, da hoče mir in pravičnost, tako tiho molči in molči! Pa bi bilo treba ob mizo udariti zlasti, ko ves omikani svet ve, da je zanetila ogenj v Španiji pravzaprav ruska sovjetija, da pošilja vsakovrstno podporo, da hoče zasaditi v Španiji rdečo zastavo. Ali ni čudno, da je ta sovjetija, ki je gnezdišče antikrista, članica Zveze narodov?

V raznih škofijah so škofje odredili, da se v spravo za španska grozodejstva in za odvrnitev boljševiške nevarnosti opravljajo po vsaki sv. maši posebne molitve. — V nagovoru na begunce iz Španije je sveti oče Pij XI. naglašal: »Ves katoliški svet naj stopi v teh dneh v križarsko vojsko molitve, da izprosi od Boga rešitev izpod te hude šibe; komunizem uničuje krščansko kulturo in pušča za seboj sama pogorišča in podrtije, ki jih človeške roke ne bodo mogle popraviti.«

Jernejeva noč v Moskvi. Prav o sv. Jerneju letos je ruski samodržec Stalin dal ustreliti 16 dejanskih ali duševnih sodelavcev Ljeninovih in tako podreti šestnajst stebrov novozgrajene sovjetske države. S tem je vsemu svetu pokazal, da boljševizem ne more trpeti svobodnega mišljenja in da more obstajati le, če je država vsemogočen, brezsrčen kapitalist, za katerega se mora vsak suženjsko žrtvovati. Sodna razprava je pokazala neverjetno pokvarjenost sodnikov in obtožencev. Leti so smehljaje priznavali, da jim je dobrodošlo vsako sredstvo, če le pomaga doseči njih namene, tudi laž in umor. Razprava je tudi razodela, da vlada med moskovskimi vodji nravna pokvarjenost, ki prekaša blaznosti in orgije na dvoru kralja Sardanapala!

Letalo iz Barcelone. V noči med 2. in 3. avgustom je priplulo iz Barcelone komunistično letalo nad mesto Zaragoza. V mestu je sicer več vojašnic, vendar je križaril aeroplan večinoma le nad cerkvijo, znano z imenom »N. Lj. Gospe Pilar«-ske, in je vrgel iz neznatne višine štiri 55—75 centimeterske bombe. Predrle so obok skoraj nad krajem, kjer stoji podoba Marijina, in so se zarile globoko v tla. Ni ena se ni razletela. Artiljerijski stro-

kovnjaki so ugotovili, da se je ustroj, ki stre-livo vname, pravilno razvil, tako da se na-ravnim potom težko razloži, zakaj je odpo-vedal.

Čez par ur nato se je zbralo na poziv mestnega župana prebivalstvo k velikanski demonstraciji. 40.000 oseb se je poklonilo skupno s škofom ter vojaškimi in civilnimi oblastmi na javnem prostoru nebeški Materi. Vse je klicalo: milagro — čudež!

Na večer je letalo še enkrat drzno prile-telo nad mesto, pa je bilo sestreljeno in od množic popolnoma razdrobljeno. Da se je moglo tako nizko spustiti, se je zgodilo zaradi tega, ker je nosilo katoliški prapor.

V Zaragoza je nastala takoj pesmica, ki se smiselno v prevodu takole glasi:

Katoliški ste prapor zlorabili,
da kip Marijin bi razbili.
Marijo s tem močno ste razžalili,
pa tudi domovino, ki je v sili.

V Španiji umorjenih pet škofov. V juliju in avgustu so pobesneli španski brezbožniki umorili poleg neštetihi žrtev iz duhovniških vrst tudi pet škofov, in sicer škofo iz Jaena, Leride, Segovije, Siguenze in Barbastra.

Božja roka. Ko so v Esteri (Val d'Aran) ropali cerkev, je mlad razbojnik, Balbino po imenu, opazil podobo velikega Kristusa, ki so ga nosili pri sprevodu na veliki petek. Z vso močjo ga je udaril z železnim drogom čez prsi, da se je prelomil na dvoje. Drugi dan se je Balbino s prijateljem peljal v avtu v sosedno vas. Ko se je vračal, se je avto, ki ga je vodil Balbino, zadel ob skalo. Sunek je bil tako si-len, da je Balbinu volan udril prsi in jih na stežaj odprl, in to prav tam, kjer je bil bandit prejšnji dan udaril podobo Kristusa na križu. Vse prebivalstvo je prepričano, da je to očitna božja kazen.

Peto znamenje prave Cerkve. Pij X. je de-jal nekoč: »Vedno učimo, da so štiri znamenja resnične cerkve Jezusa Kristusa in da ima ta znamenja le rimska Cerkev: ena, sveta, kato-liška, apostolska. Tem štirim znakom treba pridejati petega: znak preganjana.«

Kar se je godilo na Španskem, kjer so po-žigali cerkve, davili in streljali duhovnike in redovnike, nedopovedljivo sramotili redovni-ce in jih morili z barbarsko naslodo, to le potrjuje veliko zgodovinsko resnico, da kato-liška Cerkev mora trpeti preganjanje. Španski komunisti so vedoč ali nevedoč orožje pekla, ki se neprenehoma trudi razdirati božje kra-ljestvo.

Stoodstotni kristjani. Če bi bili vsi kristjani stoodstotni, bi se hitro rešilo socialno vpraša-nje; zagotovil bi se mir, kriza bi se končala, Evropa bi bila dolgo brez nevarnosti. Nesreča je to, ker vedno čakamo, kdaj se bodo dru-gi

povzpeli do sto odstotkov. In dočim se mi obo-tavljamo, se zlo pritajeno širi in izpodkopava podklade krščanske kulture, ker mi nočemo biti resnični kristjani.

Stiške svečanosti. Obletnice, večletnice, stoletnice imajo namen osvežiti spomin na ve-like dogodke in obče koristne ustanove, ob-enem pa obnoviti čut hvalečnosti za kulturne dobrine in notranje milosti ter utrditi voljo, da dobre načrte in sklepe, ki smo jih bili sto-rili, trajno izvršujemo — sebi in narodu na korist.

Da bomo duhovne koristi slovenskega Ev-harističnega kongresa, ki nam njega veličje in pomembnost morda šele zdaj po enem letu, ko smo prejeli v roke veliko knjigo o njem, bolj zavestno stopa pred oči, v čimbolj zvrhani me-ri zajemali vsi, se je odbor za osnovanje Evh. kongresa odločil za predlog, naj se obletnica udruži v 800-letni spomin ustanovitve stiškega samostana, ki je starodavno ognjišče verskega in kulturnega življenja na slovenski zemlji.

In tako se je obletnica Evh. kongresa praz-novala (15. in 16. avgusta) res v taki obliki in obsežnosti, da se stiške svečanosti in pobož-nostne vaje po pravici lahko postavijo ob strani velikega skupnega kongresa l. 1935.

Kdo bi mogel prešteti množice našega ljud-stva, ki so sredi avgusta pohitele na stiški ju-bilej, da se nasrkajo moči iz vere in presvete Evharistije za težke dneve sedanjega zmedene-ga časa, da se ob tronu Žalostne Matere božje priporoče najboljši Zaščitnici in Tolažnici. »Ora et labora« (moli in delaj) je geslo stiških me-nihov. Istega rekla se držimo tudi mi verni Slovenci. Držeč se tega gesla, si je slovenski ratar ohranil ono samobitnost, ki je tako svoj-stvena slovenskemu značaju, in se zanj ni bati, dokler se bo tega gesla držal.

Spored obeh svečanstvinih dni je v izbrani in slavnosti primerni raznovrstnosti nudil v obilici vsega tega, kar naše dobre vernike vle-če na taka romanja: prilika za prejem sv. za-kramentov; skrbno in smotreno sestavljeni cer-kveni govori naših cerkvenih knezov; poučna, kulturna predavanja za posamezne stanove; nočna razsvetljava, slavnostno zborovanje z zastopniki cerkvene in svetne gosposke na če-lu, procesija z bakljami in skupna nočna služba božja s sv. obhajilom za može in fante — na prostem; prazniška velika maša z mogočnim ljudskim petjem, in končno zaključna evhari-stična procesija kot poklonstvo vsega naroda Kristusu Kralju.

Vse to se je srečno, prav lepo in v zado-voljstvo vseh ob krasnem vremenu izvršilo v Stični, kjer so ondotni redovniki-cistercijani na ta način kar najkoristnejše praznovali svoj

redovni jubilej in pokazali, da žive, molijo in delajo predvsem za dušni blagor svojega ljudstva.

Prva bazilika v ljubljanski škofiji. O pri-
liki 800-letnega jubileja je sveti oče Pij XI. po-
delil stiški cerkvi žalostne Matere božje na-
slov in značaj » b a z i l i k e «. Ta odlika daje
pravice do milosti in odpustkov, kakršni so po-
deljeni obiskovalcem rimskih glavnih bazilik.
(Drugače se »bazilika« imenuje cerkev, ki ima
obliko rimskih bazilik z ravnim stropom, s
pravokotno podolžno ladjo [prostor za verni-
ke], razdeljeno z mogočnimi stebri na glavno,
višjo in dve ali štiri stranske ladje; svetišče v
baziliki je pa nekoliko dvignjeno).

Tovariši iz svetovne vojne so se tudi letos
v lepem številu sešli pri Mariji Pomočnici na
Brezjah, V nedeljo, 23. avgusta so imeli svojo
zahvalno pobožnost, da jih je Bog rešil iz hu-
dih dni; obenem so pa prosili za mir domovini
in slovenskim družinam. Bivši kurat in seda-
nji meščanskošolski katehet Fr. Kogej se je v
svojem ognjevitom nagovoru spominjal umrlih
tovarišev-vojakov in pojasnjeval resnico o bož-
ji Previdnosti. Bog dopušča tudi bridke po-
skušnje, da se naše oči po trpljenju na zemlji
z večjim zaupanjem obračajo tja, kjer je naša
prava domovina, in da s križi, ki jih voljno pre-
našamo, zadoščamo za svoje napake in pogr-
ške. — Pri zborovanju, ki je sledilo cerkveni
pobožnosti, se je odobril načrt za spomenik,
ki naj bo pred cerkvijo in v smotreni zvezi
s celotnim prostorom. Tu bodo postavljene so-
he zaslužnim možem, duhovnikom, med njimi
bivšemu vojnemu kuratu Fr. Bonaču.

Mož neskajljene vere, neomajnega upanja
in junaške ljubezni je bil pokojni Valentin
P r e m k, bivši nadstojnik v Jugosl. tiskarni
v Ljubljani, ki je umrl brez smrtnega boja
1. septembra t. l. Niso to običajni poudarki do-
brih lastnosti, kakor jih beremo v posmrtnicah,
če mu v spomin zapišemo nekaj vrstic pohvale,
marveč hočemo predvsem opozoriti na njegov
krščanski značaj, kakršnih je danes
med moškim svetom bolj malo. Ni treba nagla-
šati, da je bil pokojni Valentin vsekdar k r-
š č a n s k o p r e ž e t č l o v e k, ki se je otro-
ško veselil vsakega cerkvenega slavlja in vsa-
kega praznika, pa se je tudi vsak dan pri maši
združil s svojim evharističnim Zveličarjem. V
njem je bivala serafska duša, ki je bila polna
ljubezni do bližnjega, pa je zlasti gorela za sla-
vo božjo in bila skoraj odtrgana od vsega ze-
meljskega. Rajni ljubljeneč božji se je rad po-
govoril o tem in onem, zlasti je z veseljem obu-
jal spomine na one čase, ko je s svojim mogoč-
nim glasom pri cerkvenem petju pomagal po-
veličevati slavo Najvišjega. Pri vsakem mož-
evanju je pa končno besedo in pogled obrnil
proti Bogu, katerega je s tako vdanostjo in go-

rečnostjo ljubil. Dolgo trpljenje v raznih sta-
rostnih in drugih betežnostih je prenašal z Jo-
bovo potrpežljivostjo. Dasi je imel na nogah
polno gnijočih ran, se je vendar le potrudil v
cerkev, dokler je šlo. Pri ljudskem petju je
sodeloval s svojim krepkim glasom in se tako
razvnel, da je — kakor je sam zatrjeval — po-
zabil na vse bolečine. Nočni častilci ljubljanski
so v njem izgubili stanovitnega sodruga, ki se
je držal najtežjih popolnočnih ur od vsega po-
četka.

Cerkvene govore je tako zvesto poslušal
in si vse tako vtisnil v spomin, da bi ga bili
lahko postavili na prižnico, pa bi mu vrela
beseda iz srca, če treba celo uro. Poznal je
dodobra zlasti življenje svetnikov.

Naj mu božji Zveličar bogato poplača vso
zvestobo in ljubezen. Prepričani smo, da je vice
opravil že tu na zemlji in da je bil sprejet takoj
po smrti na kraj večne sreče.

MARIJINE DRUŽINE

Vojnik pri Celju. Marijina družba deklet
se prizadeva, da bi došlo v kongregacijo vedno
več misijonskega duha. Na praznik Mar. roj-
stva je bil sprejem novih družbenk. G. voditelj
skrbi, da je redno vsako tretjo nedeljo me-
sečni shod. Priredile smo tudi lep izlet k Ma-
riji Petrovski. Obiskale smo obenem Marijo
lurško v Grižah, kjer smo opravile svoje po-
božnosti. Naj nas Marija utrjuje v naših dobrih
sklepih, da bomo ostale zvesti Marijini otroci.

Ptuj. Misijonski krožek Marijine družbe
pri oo. minoritih v Ptujju je tudi letos od 14. do
16. avgusta priredil lepo misijonsko razstavo,
ki je pokazala veliko vnemo in požrtvovalnost
članic za razširjenje Kristusovega kraljestva
med pogani, zlasti če pomislimo na težke go-
spodarske razmere sedanjega časa. Toda lju-
bezen vse premaga. Občudovali smo požrtvo-
valnost Marijinih hčerk, zato smo s prostovolj-
nimi prispevki radi podprli misijonsko delo.

Na razstavi smo videli krasno izdelano
cerkveno perilo: albe, štole, rokete, korpora-
le, purifikatorije, večje in manjše oltarne prte.
Posebno pozornost je vzbujal lepo iz lesa iz-
rezan oltar, ki predstavlja prikazanje presv.
Srca Jezusovega sv. Margareti. Tudi mali Je-
zusovi prijateljski niso bili pozabljeni. Raz-
stavljen je namreč bil tudi cel kup pisanih
oblek za zapuščene otroke. Jezus, ki je rekel:
Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem
imenu, mene sprejme« (Mt 18, 5) in »Kar ste
storili kateremu izmed teh mojih najmanjših
bratov, ste meni storili« (Mt 25, 40), bo bogato
poplačal vse te žrtve.

Razstava je bila v glavnem namenjena
p. Metodu Ruparju, minoritu, ki se pripravlja
na misijonsko pot na Kitajsko, da se pridruži
svojemu bratu misijonarju Lojzetu.

OPAZOVANJA

Rožni venec — orožje naše dobe.

Iz vseh velikih stisk je krščansko ljudstvo Marija pripeljala do »Kristusovega miru v Kristusovem kraljestvu«. Ko je v 10. stoletju legla mora na evropsko človeštvo, da so duše zakrknile in srca zledenela, ko se je svet zmračil kakor dan brez sonca, je Marija ožarila z božjo svetlobo izbrane duše, da bi z njimi prinesla svetu novo luč. Zlasti v benediktinskem samostanu Cluny se je začela s svetim Odom celá vrsta Marijinih veličin in se nadaljevala z Bernardom, Brunom in z neštetimi drugimi otroškonežnimi Marijinimi častilci srednjega veka.

Sredi 16. stoletja so valovi islama že pljuskali ob dunajska vrata; silna bridkost je stisnila duše, dve kulturi sta si stali neizprosno sovražni nasproti: križ in polumesec. Sveti papež Pij V. je organiziral dvojno križarsko vojsko: mornarica Dona Huána in nepregledna vojska zdravamarij sta se postavili v bran proti smrtnim sovražnikom krščanske kulture.

Španski dogodki so kakor z reflektorjem posvetili, da danes ni nič manjša nevarnost za krščansko omiko, kakor je bila v 10. stoletju po Normanah ali v 16. po islamu. Potrebna je dvojna križarska vojska: organizirano socialno delo in molitev, Don Huán in rožni venec. Rožni venec, orožje zoper brezbožnike!

DUHOVNE VAJE

Duhovne vaje za dekleta bodo v Domu Device Mogočne v Lichtenthurnovem zavodu od 17. do 21. oktobra t. l. Pričetek prvi dan ob 6. uri zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 Din.

Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu, Celje: Tedaj za žene bo od sob. 26. sept. do 30. sept. (Tečaj je namenjen za žene iz Trbovelj, priglase se pa lahko tudi še druge.) Za dekleta od sob. 10. okt. do 14. okt.

DOBRE KNJIGE

Igre v Marijinih družbah, če niso prepočostne, poživljajo družbeno življenje. Le žal, da ni dobrih primernih, privlačnih, a obenem vzgojnih in blazilnih gledaliških predstav. Imamo pač nekaj prevodov dobrih tujih del, n. pr.: »Rdeči površnik« (din 6) in »Izvoljena devica« (din 5). V zalogi jih ima pisarna Mar. družb v Ljubljani, Streliška ulica 12.

Sveta maša ni le daritev Kristusova, marveč tudi daritev svete Cerkve. V sv. maši ima Cerkev svoj vzvišeni zaklad, svoje največje bogastvo, najpopolnejšo obliko češčenja božjega. V sv. maši more sv. Cerkev dati neskončnemu Bogu največji dokaz ljubezni in hvaležnosti, najpopolnejše zaščedenje za greh in krivdo. Sveta maša je pa tudi naša daritev, ki pri nji v Kristusu in s Kristusom sodarujemo. Ko pridemo k sveti maši smo prišli, ne samo da molimo, da opravimo nekako zasebno pobožnost, da za kaj prosimo, tudi ne samo zato,

da odmolimo mašne molitve, marveč zato da opravimo sveto daritev in da smo, če možno, deležni popolnega sadu svete daritve, svetega obhajila.

Za pravilno in koristno udeležbo pri sveti maši je potrebno, da smo o sveti daritvi dovolj poučeni — in da imamo primeren molitvenik. Najvzornjša mašna knjižica je ta, ki nam omogoča, da vsaj ob nedeljah in praznikih molimo iste mašne molitve, kakor mašnik pri oltarju in da z njim tako sodarujemo. Imamo že take pomočke tudi v slovenskem jeziku. Večkrat smo že priporočali vzorni molitvenik »Večno življenje«, ki ima poleg vsega potrebnega 30 različnih maš. Molitvenik »Svete maše za nedelje in praznike« je že precej znan.

Med Nemci je posebno zaslovel molitvenik benediktinca Anzelma Schott-a, ki ga kar kratko imenujejo »Šot«, in so ga v raznih izdajah izpopolnili benediktinski redovniki v Beuronu. V rokah imamo najnovejšo izboljšano 3. izdajo: »Schott, Römisches Sonntagsmessenbuch« v latinskem in nemškem jeziku obenem. Opremljen je z liturgičnimi opazkami in razlagami; dodan mu je »Kyriale« (koralni napevi) za ljudsko petje in prispevek raznih potrebnih molitev in pobožnosti. Knjiga je izšla v založbi: Herder Freiburg im Breisgau. Ima 640 strani in stane v pravilni vezavi M 4.50. Ta molitvenik je izšel kot »Šot 3«. V njem so združene vse prednosti, ki jih ima »Šot 1« (kot popolna rimska mašna knjiga), dalje »Šot 2« (molitvenik svete Cerkve) in »Šot 4« (ljudski Šot).

Ta najnovejša izdaja ima čisto tenak, a močan, prožen, čist papir in dvobarvni tisk. Namenjen je predvsem izobražencem, ki iščejo za nedeljsko službo tak priročnik, da morejo moliti mašne molitve tudi v latinskem jeziku. »Šotov molitvenik ima v dveh stolpcih (na vsaki strani) latinsko in nemško besedilo. Kdor umeva jezik in hoče imeti res lep liturgični molitvenik, naj seže po »Šot-u«.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Fr. I. se priporoča Mariji Pom., sv. Jožefu, † škofu Slomškemu za zdravje. Priporoča se tudi cenj. bralcem v molitev. — Presv. Srcu J. in M. in škofu Slomšku se zahvaljujem za uslišano prošnjo, da je sin dobil službo. I. P. v Lj. — N. Fr. se zahvaljuje Materi b. na Brezjah in sv. Erazmu za ozdravljenje krčja. — Neimenova iz Radeč se zahv. Mariji Pom. in služabniku božjemu Slomškemu za ozdravljenje bolne roke. — A. M. (Breznica) se zahvaljuje božjima služabnikoma † Ant. M. Slomškemu in Frideriku Baraga za uslišano prošnjo. — Marijina družbenica se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji Pom. na Brezjah, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. in služabniku b. Slomškemu za uslišano prošnjo.

ODGOVORI

M. Z. M. v Ljubljani: Če hočem opraviti pobožnost »devet prvih petkov«, ali moram iti ta dan tudi k spovedi, ko hodim redno vsakih 14 dni?

Verniki, ki hodijo k spovedi vsaj dvakrat na mesec, morejo dobiti vse odpustke, ne da bi morali iti posebej k spovedi, če je spoved za odpustke ukazana.

Ista: Če odmolim poleg drugih molitev dnevno še eno desetko rožnega venca, ali moram vselej odmoliti tudi apostolsko vero?

Za prejem odpustkov ni obveznosti, da bi morali ponavljati.

T. T.: Včasih beremo, da daruje kdo kot vezilo za god duhovni šopek: toliko maš, toliko sv. ob-

hajil, vzdihov idr. Ali se more tudi sv. obhajilo drugim darovati?

Sv. obhajilo kot zakrament je namenjeno seveda le za one, ki ga prejme; kakor ne moremo iti k spovedi namesto drugega, kakor ne morem prejeti zakramenta maziljenja namesto katerega drugega, tako tudi svetega obhajila ne.

Ker se nam pa Jezus v sv. obhajilu da kot lastnina, saj je rekel: »Vzemite in jejte...«, nam je dal pravico, da moremo s to lastnino in z milostmi nekako tudi razpolagati in drugim naklanjati. — Če gre hči, sin za svojega duhovno mrtvega očeta, ki se še za velikonoč ne more pripraviti za prejem svetih zakramentov, večkrat k svetemu obhajilu nekoliko zato, da bi zadoščeval za njegova zadolženja, nekoliko pa zato, da bi se mu Zveličar milostno približal, smemo reči, da je tako darovanje svetega obhajila močno priporočljivo.

R. Ign.: Prosim, priobčite v B. imena slikarjev, ki so slikali Srce Jezusovo.

Med slovenskimi umetniki, ki so slikali podobe sv. Srca Jezusovega, so znani: P. Blazij Farčnik (franciškan), gospa Helena Vurnik (Ljubljana), † prof. Gašper Porenta, (za cerkev v Velesovem), Grohar Ivan, Vavpotič L. (za cerkev na Brezjah); znana sta tudi kiparja, ki sta vpojobila Srce J.: Ažman (Novo mesto), Sujič (Maribor). Veliko oltarno sliko v ljubljanski stolnici je napravil znani mojster Kastner.

Pri nas Slovencih je navada taka: družina dobra »Bogoljuba« bere vsaka.

Odpustki za oktober 1936

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. članom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župnijski.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) članom br. presv. Srca Jez.; c) članom br. sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake nabožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Frančišek Ser. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu svetega očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostav-

RAZNO

Družba sv. Rafaela za slovenske izseljence vabi »Bogoljubove« čitatelje, da bi po možnosti pristopili kot člani. Letna članarina je 10 Din. S tem bi vsaj nekoliko pokazali, kako sočustvujejo z brati, ki so morali v tujino za kruhom.

Imenovanje novih kanonikov v Zagrebu. Zagrebški nadškof je imenoval v soglasju s stolnim kapitljem za kanonika msgr. dr. Milana Beluhana, prebendarja v Zagrebu, in Krešimira Pečnjaka, rektorja bogoslovnega semenišča.

Drug za drugim. V Trstu je umrl župnik pri sv. Ivanu msgr. Franc Sila, vzoren duhovnik, blag značaj, pravičen do vseh. Vse, kar je imel, je razdelil v dobre namene in med reveže, tako da je umrl sam kot revež. Imel je velikanski pogreb.

Popravlil V števil. 8. »Bogoljuba«, str. 172, v članku »Blagor čistem«, (druga polovica II. odstavka) beri: »O lepa, nežna, obenem pa tako močna sramežljivost! Cerkev ima vse umevanje zanj, saj uči in poudarja, kako je Bog prepovedal ne le nesramežljiva dejanja in besede, ampak tudi že nesramežljive misli in želje...«

ljenim sv. Reš. Telesom. — P. o.: a) članom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Dalje p. o. vsem vernikom v vsaki cerkvi, tretjerednikom pa v. o.

6. Torek. Sv. Marija Frančiška. P. o. istim kakor 10. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

10. Sobota. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška: tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne.

11. Nedelja. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Ponedeljek. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) članom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Četrtek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, članom škapularske br. tudi v župnijskih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) članom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; d) članom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Ponedeljek. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Sreda. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. članom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

26. Ponedeljek. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

28. Sreda. Sv. Simon in Juda. P. o. članom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

Rojaki!

Dragi slovenski rojaki, posebno iz ljubljanske škofije!

Z nepopisljivim veseljem sem hvalil Boga ob evharističnem kongresu v Ljubljani l. 1935. in sem uporabil nekoliko dni po kongresu za to, da bi obiskal vsaj nekoliko svojih dragih znancev med slovensko duhovščino. Ob tej priliki sem se seznanil še z mnogimi drugimi, ki jih preje nisem poznal. V veliko tolažbo mi je bilo v mojih težavah, ki jih trpim posebno zaradi pomanjkanja duhovnikov, ko sem spoznal, koliko je blagohotnega razpoloženja med Slovenci, da bi pomagali v duhovnem in gmotnem obziru za potrebe skopljanske škofije.

Dobil sem v teku treh let po posebni naklonjenosti prevzvišenega nadpastirja dr. Gregorija Rožmana že tri duhovnike v pomoč. Potrebujem jih še mnogo.

Priporočam v blagohotno podporo tudi druge potrebe za škofijo v Južni Srbiji.

Razume se, naj bi bila v Skoplju, kjer je rezidenca skopljanskega škofa, tudi škofijska cerkev. Jaz sem že nekolikokrat izrazil željo, da bi se bodoča katedrala v Skoplju imenovala »Katedrala sv. Josipa«. Če ne bom dočakal jaz, naj doživi to vsaj moj naslednik.

Ali še bolj potrebne kot stolna cerkev so cerkve in kapelice po mnogih krajih razsežne skopljanske škofije, ki obsega 49.000 kv. kilometrov, torej več kot tri Slovenije.

Pa tudi razni zavodi in ustanove bi bile nujno potrebne. Hvala Bogu, imamo že dijaško semenišče »Zavod sv. Alojzija« v Prizrenu. Imamo sirotišče sv. Josipa v Skoplju. Tu imamo 22 nepreskrbljenih dečkov. Potrebno bi bilo tudi za deklice, ki naj bi se imenovalo »Sirotišče svete Ludovike«.

Potrebno, nujno potrebno je dnevno zavetišče (pod varuštvom sv. Vincencija) v Skoplju, pa še kje drugje.

Želeti bi bilo, da se čim preje ustavi dom za stare in onemogle, posebno

pa še za neozdravljive bolnike. Jaz bi ta dom imenoval »Baragov dom«.

Na dan sv. Ireneja je bil lansko leto evharistični kongres v Ljubljani, letos pa v Mariboru Slomškov praznik, ki sem se ga tudi jaz udeležil iz velikega spoštovanja do tega služabnika božjega, za čigar beatifikacijo se mnogo moli in vneto dela posebno v lavantinski škofiji. Naj omenim, da imamo tudi pri nas na jugu že »Slomškov dom« v župniji Letnici, kjer je znamenita romarska cerkev Matere božje.

Dolgo časa že gojim tudi željo, da bi Bog uslišal pobožne molitve za beatifikacijo škofa Ireneja Friderika Baraga. Pred 10 leti sem bil obenem s tedanjim ljubljanskim škofom, prevzvišenim nadškofom Jegličem na grobu misijonskega škofa Baraga v Marquette v Ameriki.

V 61. letu svoje starosti pa sem bil zadnjikrat v domači župni cerkvi presv. Trojice v Ajdovcu v zahvalo za prvo milost, milost sv. krsta, ki sem ga prejel v tej cerkvi. Od tu sem pohitel v Dobrnič, kjer še stoji v cerkvi krstni kamen, pri katerem je bil krščen Baraga in je dobil ime Irenej Friderik. Potem sem se odpeljal še v Malo vas, da si ogledam v grščini sobo, kjer je bil Baraga rojen.

Želim, da se pomnože molitve po žljah prevzvišenega g. ljubljanskega nadpastirja, da bi Bog poveljal blagopokojnega služabnika božjega Friderika Baraga. Naj bi se čim preje začelo moliti v ta namen tudi v »Baragovem domu« v Skoplju.

Dragi Slovenci ali po Baragovem izrazu »Kranjci«! Pogosto sem se že obrnil do Vas s prošnjo za potrebe skopljanske škofije. Mnogo ste mi že pomagali. Bog Vam povrni prav obilno po priprošnji prečistega Srca Marijinega.

Priporočam tudi za naprej razne potrebe v pobožen spomin pri molitvi in v blagohotno pomoč kot milodar.

Na dan sv. apostola Pavla 1936.

† **Ivan Frančišek Gnidovec,**
škof skopljanski.

OPOMBA: Priložene položnice naj se porabijo samo za prostovoljne darove. Naročnine se po teh položnicah ne more plačevati.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev.

Bolni na pljučih! Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ona more poteg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po popenjenju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in o radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo

10.000 komadov za brezplačno

razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže

Zbiralnica za pošto:

ERNST PASTERNAK, Berlin S.O.
Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 493.

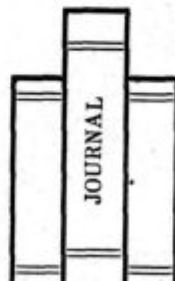
Župnijsko občestvo — to je geslo, ki je dalo pravec, smer in vsebino 700 letnemu jubileju župnije Velika Nedelja. V dneh od 5. do 8. septembra se je izvršil obširni spored za proslavo 700 letnice. Iz vseh cerkvenih govorov je izzvenela prepričevalna beseda, da so farani ena družina, živ ustroj, ki raste in procvita ob tabernaklju v župnijski cerkvi. Gesla govorom so bila: »Župnija — družina božjih otrok.« — »Duhovnik — oče v župniji.« — »Župnik v zarji svete maše.« — »Duhovni blagoslov larnega občestva.« — »Razmerje župnije do javnega življenja.« — Velikih slovesnosti sta se udeležila tudi oba škofa: lavantinski in ljubljanski.

Ali bi ne kazalo posnemati? V neki gostilni (v tujini) visi pri vratih napis (svarilo), ki bi se v slovenščini tako-le glasil:

Dragi gost!

Lepo pozdravlja hiša naša
vsakogar, ki se prav obnaša.
Kdor pa navado ima kleti,
med goste ga ne kaže šteti;
iz vrst poštenih naj izgine,
drugače ga naš srd izrine!
Gostilna tudi ni za spake,
ne za klafače, ne za take,
ki križa ne poznajo
in vest umazano imajo.

**SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT.6/II

Veliko pranje?
Schichtov Radion
pere sam!

Hitro in prizanesljivo
pere Schichtov Radion
za Vas in rabi za to
samo malo časa. Torej:

Ne muči se!
Vzemi
**SCHICHTOV
RADION**

